

WESTERN ROMAN

LARSO

cijena 50 d broj 619

ŠKORPIONOV DAN

Gene Shelton

ŠKORPIONOV DAN

Glavni i odgovorni urednik
MILIVOJ PAŠIČEK

Izdavač SOUR »Vjesnik« (predsjednik Poslovnog odbora **Vjekoslav Koprivnjak**) – RO Novinsko-izdavačka djelatnost, n. sol. o. (direktor **Milan Bekić**) – OOUR Informativno-revijalna izdanja, n. sub. o. (direktor **Sead Saračević**)

Tisak: RO Štamparska djelatnost SOUR »Vjesnik«, n. sol. o. – OOUR Novinska rotacija n. sub. o, OOUR TM n. sub. o. i OOUR Tisak revijalnih izdanja, n. sub. o.

Predsjedavajući Savjeta redakcije »Romani i stripovi«: **prof. dr Adolf Dragičević**

Uređivački kolegij: **Ivica Bartolić** (graf. ur.), **Marcel Čukli** (»Laso«), **Berislav Grabušnik** (graf. ur.), **Marija Jurela** (biblioteke »Super strip« i »Trag«), **Pavle Lugarić** (zamjenik gl. i odg. ur.), **Milivoj Pašićek**, **Ana Župan** (»Život«).

Redakcija: **Sonja Dunduš** (daktilograf), **Zdenka Jočić-Beck** (redaktor), **Igor Mandić** (novinar), **Branka Ožegić** (teh. sur.), **Ana Poldo-Hrastović** (novinar).

Tajništvo: **Sanja Popović** (tajnik), **Biserka Pupač** (poslovni tajnik).

Adresa redakcije, izdavača i tiskare: 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, tel. (041) 515-555 i 519-555. Telex 21 121 YU VSK

LASO 619

GENE SHELTON: ŠKORPIONOV DAN

Naslov originala: **DAY OF THE SCORPION**

Recenzija: **Hrvoje Prčić**

Copyright: **Tower Books**, posredstvom **G. P. A., München**

Prijevod: **Marijan Krmpotić**

LASO 619 izlazi 23. 8. 1985.

– Spasite duše svoje, prokletnici!

Dubok, supijan glas parao je tišinu rane zore.

– Prestanite bludničiti, dodite k meni da vas spasi slovo svete Biblije!

Boca i Biblija, podignute svaka u jednoj ruci, vapile su u nebo za spasom još usnula gradića.

– Dodite, pijani griješnici, podastrite svoje guzice milosti Božjoj!

Nekoliko kuća dalje gradski šerif Harlan Biggs spustio je noge sa stola. Gurnuo je šešir s očiju i nasmijuljio se.

– Opet taj prokleti Pastor – promrmlija je.

Košćati dugonja u crnom ogrtaču, koji je lepršao oko njega, njihao se pijan niz prašnu ulicu.

– Ej, brate, zar samo ti želiš spasiti svoju besmrtnu dušu! – zauriao je Pastor kad je ugledao šerifa.

Biggs se ponovo nasmijuljio, gotovo protiv volje, kad mu je Pastor gurnuo bocu pod nos.

– Ne viči, Pastore! Probudit ćeš cijeli grad, a onda smo obojica nastradali.

Šerifov glas odjednom utihne. Nije čuo ni vidio jahača koji

I

im je prilazio dok je pridržavao pijanog Pastora i vodio ga u gradski zatvor da prospava svoj božanski zanos.

– Zdravo, Harlane! – pozdravio ga je promukao, glas. – Čini mi se da se Pastor opet nalio svetom vodicom.

– Ja te ne poznajem, stranče, premda ti znaš moje ime – reče šerif.

Još dok je govorio, osjetio je strah.

– Poznajemo se mi dobro, redove Biggs – reče nepoznati jahač, držeći preko ruke uperenu sačmaricu.

Biggsu zastane dah. Ispustio je Pastora i posegnuo za koltom. Pastor posrne, održi ravnotežu te podigne ruku prema jahaču.

– Pristupi, brate...

Prasak sačmarice zagluši Pastorovu molbu. Okrenuo se i raskolačenih se očiju zapiljio u tijelo šerifa Harlana Biggsa iza sebe na zemlji. Ne, to nije moguće pomisli Pastor, Harlan je uvijek imao glavu!

– O, Gospode...! – zavapio je Pastor.

Okrenuo se i potrčao, ali su mu se noge zaplele otežane alkoholom.

— Gospode, smiluj se... —
prošaptao je.

Sačmarica je ponovo prasnula. Pogoden u leđa, Pastor je pao licem u prašinu. Nije osjećao boli, samo težinu u križima. Podigao je malčice glavu i zagledao se u vrletno gorje na zapadu, obasjano prvim zlaćanim zrakama sunca. Zadrhtao je. Udario glavom u zemlju, trgnuo se u grču i ostao nepomično ležati.

Jahač je okrenuo konja te krenuo laganim korakom. Vranac je prestrašeno zanjštao dok je prelazio preko ispruženog mrtvog tijela šerifa. Jahač stisne životinju koljenima, pa ona udari u lagani kas.

Kad su se tog jutra otvorila prva vrata u uskoj ulici gradića, jahač se već bio udaljio više od kilometra od grada, jašući prema suncem obasjanim brdima.

. * * *

Košćati ridan s okružnim šerifom Alvinom Peelerom u sedlu grabio je velikim koracima da što prije stigne kući. Svaki put kad bi kopitama udario u zemlju, šerifa bi presjekla oštra bol kroz kralješnicu, od trtice do potiljka. Ali je šerif svejedno bio ponosan na svoga vrlog ridana koji se nijedanput nije spotaknuo na povratku s potjere sve do glavne ulice u Folger Crossingu.

Šerif je raspustio umornu potjeru s nekoliko škrtih riječi zahvale.

— Oprosti, Ale — rekao je na rastanku Curt Blevens, koji je inače bio tako vrstan tragač da je mogao slijediti pahuljicu snijega u mećavi — nikad mi se još

nije dogodilo da tako brzo izgubim trag.

— Nema veze! Nisi ti kriv, Curte. Nitko drugi ne bi bolje obavio taj posao.

— Dva dana imao sam jasan trag pred sobom, a zatim kao da je u zemlju propao — požalio se Curt Blevens.

Peeler je dugo gledao za Curtom i bude mu ga žao. Žalio je i što ga je uzalud digao s posla na njegovu ranču. Zatim je podbo ridana prema konjušnici.

— Dobro ga istimari, Joshe. Zaslužio je, boga mi. Namučio sam ga ko vrug svoju mater — reče Al starom konjušaru.

— Niste imali sreće, a? — upita starac.

— Nismo. Izgubili smo mu trag. A kako ga nikad u životu nisam vidio, on bi sad mogao lijepo sjediti u salunu i smijati mi se u lice.

— Znaš, nedostaje mi onaj ljudi Pastor. Bio je dobar radnik dok se ne bi nacvrckao — reče stari Josh dok je češagijom trljao šerifova ridana.

— Sumnjaš li u koga?

— Ne. Ne znam ni tko je ni što je ni zašto je ustrijelio mog pomoćnika i onu budalu Pastora.

— Ja mislim da je ta ptičica točno znala zašto je doletjela ovamo. Propitao sam se. Nitko nije opazio nikakva stranca da se mota ovuda. Stručno je obavio svoj posao, a potom otprhnuo.

— Hvala ti, svejedno, Joshe — reče Al te pođe prema vratima staje šepesajući.

— Idi kući i odmori se. Mary te nestrpljivo čeka! — povikao je za njim stari Josh.

– Idem, idem. Moram se i okupati. Smrdim ko tvor. Mary će me izbaciti iz kuće – odvrati mu Al te zastane na vratima staje. – Ako netko pita za mene, reci mu da me nisi vidio.

– Tražila te stara PlaughERICA. Netko joj je noćas provalio u kokošinjac – dobaci mu stari Josh.

Al Peeler uzdahne.

– Samo mi još ona treba. Joshe, čini mi se da starimo.

– Malo smo olinjali, Ale nema sumnje. Ali ni viski nije dobar dok ne odleži koju godinu.

Šerif Alvin Peeler nasmije se od srca i iziđe na ulicu.

* * *

Poručnik Terrance Kelly bio je obuzet zlom slutnjom. Mogao ju je nanjušiti u vjetru što je nosio prašinu s podnožja stjenovitih brda nad pustinjom. Njegovi zemljovid pokazivali su da to područje pripada Sjedinjenim Državama i da su Apaši stjerani u branjevine rezervata, ali zemlja je ostala djevičanski netaknuta. Bijelci su im je na silu oduzeli, ali Apaši su se s njom srodili. Bila je to stoljećima njihova domaja. Do vruga onda sve te zemljopisne karte! Ta zemlja nije pripadala bijelcima, a najmanje vojnoj patroli od trinaest vojnika iz Fort Bridgera, kojom je on zapovijedao.

Nesretan broj, pomisli Kelly, ali ne iz sujevjerja. Nesretan jer su samo četvorica od njegovih vojnika bili u boju iskušani vojnici koji su znali što to znači poći u potragu za Turtleovom četom od dvadesetak krvoločnih Apaša s Bijele Gore koji su pobjegli iz rezervata.

Poručnik Kelly podigao je ruku. Odred se zaustavio.

– Što vi mislite, vodniče?

Daniel Curtis promeškoltio se na sedlu.

– Loše nam se piše, poručniče. Oni su pošli u lov. U rezervatu gladuju, a muška glava mora nahraniti svoju obitelj, bez obzira na to da li mu je koža bijela, smeđa, crna ili crvena. Stotinu i pedesetak kilometara od rezervata za Apaše nije dalek put. Nisu oni u ratnom pohodu, ali ako ih zaskočimo, borit će se kao lavovi. Neće se vratiti u rezervat dok ne ulove dovoljno divljači. Ja dobro znam te Apaše, poručniče. Pola tuceta njihovih ratnika rastrgat će nas na komadiće kao buldog kunića. Da sam na vašem mjestu, poručniče, odustao bih dok je vrijeme.

– Vodniče – reče Kelly – sramota je da ga sad pustimo kad smo ga već dovdé slijedili, zar ne?

Curtis se nasmiješio.

– Da, gospodine. Hoćemo li onda natrag kući?

Poručnik Kelly kimne potvrdno glavom.

I kad je posljednji konjanik u patroli okrenuo konja, Curtis iskosa ugleda Indijanca koji ih je pozorno promatrao s obližnje stijene.

Turtle!

Curtis osjeti kako su mu se zgrčili mišići na leđima, ali na sreću nitko od neiskusnih vojnika nije opazio Apaša. Premda je bio vruć dan, Curtisu je hladan znoj curio niz leđa kad se sjetio svoga prvog susreta s tim Indijancima prije nekoliko mjeseci.

Sjećao se kako je konj bio pogođen pod njim. Izvalio se na njega i udario ga kopitom u sje-poočnicu. Zatim je osjetio okus prašine u ustima i nagli trzaj za kosu, i britki nož pod grkljanom. Nije bio kadar ni da se pomakne. Čuo je samo glasne riječi koje je dobro upamtio:

— Crnokožac neće danas umrijeti ... njegov život pripada Skorpionu.

Zašto baš njemu? upitao se u čudu vodnik Daniel Curtis.

I tko li je bio taj ... Skorpion?

* * *

Alvin Peeler ponosio se svojom pismenošću i zabilješkama dana, imena, mjesta i događaja. Bože moj, pomislio je, možda mi se može prigovoriti da nisam neki vrstan šerif, ali imam barem točne bilješke o zločincima koje nisam uspio pohvatati.

Još u početku svog šerifovanja Al Peeler je otkrio da je kadar najbolje razmišljati s perom u ruci.

Prelistavao je najnovije izvještaje Pinkertonove detektivske agencije. Istrgao je stranicu iz posljednjeg izvještaja i usporedio je s opširnim pismom koje je dobio od svoga starog prijatelja koji je radio u Ministarstvu rata.

Upao mu je u oči naslov oti-snut debelim slovima. Glasio je: Četa C, popis Hendersonovih pensilvanijskih strijelaca.

Jonathan Kirby, dezertirao 1863. Ustrijeljen u travnju 1872. Ubojica nepoznat.

Carlton T. Blakeley, ranjen u boju, Chancellorsville, otpušten iz vojske u prosincu 1865. Ubi-

jen u Bostonu 1869. Ubojica nepoznat.

Fred J. Mercer, nestao u ratu 1864. Proglašen mrtvim. Pretpostavka nepotvrđena.

Daniel A. Curtis, vojnik po zanimanju. Dvaput odlikovan, dvaput ranjen. Poslije rata, na vlastiti zahtjev, ostao u vojnoj službi. Po činu vodnik u konjičkoj četi F, Fort Bridger, teritorij Arizona.

Harlan Biggs, otpušten iz vojske 1865. Ustrijeljen 1878. u Folger's Crossingu, teritorij New Mexico. Ubojica nepoznat.

Ernest Stoner, dezertirao 1865. Sadašnje boravište nepoznato.

Jeremiah Edwards, također poznat kao pastor. Otpušten iz vojske 1866. Ustrijeljen 1878. u Folger's Crossingu. Ubojica nepoznat.

Alvin Peeler zamišljeno je grickao svoje pero. Blakeley, Kirby, Biggs i Edwards. Četiri vojnika iz čete C pensilvanijskih strijelaca, koji nisu poginuli u ratu. Ustrijelio ih je nepoznati ubojica. Šerif je stavio upitnik pokraj imena Mercer i Stoner i ucrtao križić uz ime Curtis.

Ustao je i protegnuo se. Vratilo mu se njegovo dobro raspoloženje. Zaključao je vrata svog ureda te izišao na ulicu. Zapalio je lulu dok je hodao ulicom, podižući oblačiće prašine svojim izgaženim čizmama. Čini mi se, rekao je sam sebi, da moram odjahati u Fort Bridger i porazgovarati s tim vodnikom Curtisom.

Pogledao je zvjezdano nebo i glasno rekao:

— Spavajte mirno, vodniče Curtis. I vi, gospodo Mercer i Stoner, također, ako već niste među mrtvima. Za petama vam je netko nazvan »nepoznati ubojica«, a njemu ćete teško izmaknuti. Da, gospodo, teško ćete mu izmaknuti.

II

Bjelogorski Apaš Turtle sjedio je namrštena čela uz žar gotovo ugasle vatre, razmišljajući o gorskoj sudbini svog plemena.

Uzdahnuo je. Odjedanput je spoznao da više nije sam. Polako je okrenuo glavu i zagledao se kraj čovjeka što je čučao na petama nedaleko od njega.

— Skorpion se tiho šunja — prvi je progovorio Turtle. — Možda su meni potrebni novi stražari?

Bijelac uz njega se nasmijuljio.

— Jednog će dana biti dobri. Još su mladi i neiskusni.

— Točno — prezirno će Turtle — još moraju mnogo učiti, a odveć su lakomisleni da bi slušali starca. Htjeli bi ubiti medvjeda, a još ne znaju ni uhvatiti zeca. A to su nam najbolji mladi ratnici koje imamo. Stariji ne mogu ostaviti rezervat a da to vojnici odmah na opaze. A ovi mladi srljaju u lov i vraćaju se s pričama umjesto s mesom. Trbusi su nam prazni, žene zapomažu, djeca plaču. I kako vidiš, i ratni poglavica Turtle, koji se nekad nije bojao nikoga, vodi sada svoju četu daleko od rančeva i farmi od straha da nas bijelci ne izbičuju po goloj stražnjici. Što je postao od nas ponositih Apaša!

— Mladi nemaju više vremena učiti. Veliki su bojevi završeni, pobjede izvojevane. Našli su se u procijepu između dvaju svjetova; starog koga više nema i novog koji još nije nastupio. I ogorčeni su što nikad neće imati prilike da postanu veliki ratnici. Ti i ja — nastavio je čovjek koga su Indijanci nazivali Skorpion — i Dvoglavi Orao i Tom Jeffords ... mi smo ljudi čije je vrijeme prošlo.

Turtle kimne potvrdno glavom.

— Rezervati čine Indijance krotkima. Ali ti nisi zacijelo došao ovamo da sa mnom jadikuješ nad sudbinom Apaša.;

— Sudbina Apaša i moja je sudbina — reče Skorpion, ponudi poglavicu duhanom pa doda: — A ti znaš nešto što mene zanima.

— Crnac koga tražiš — reče Turtle namatajući cigaretu — konjički vodnik kome sam jedanput držao nož pod vratom, neki dan je opet projahao pokraj mene. On je sada u Fort Bridgeru.

— Naći ću ga sam — reče Skorpion, baci opušak u pepeo vatre te ustane.

— Što misliš, Skorpione, hoćemo li se opet vidjeti?

— Možda. Tko zna što nas čeka kad svane zora.

— Ispravno kažeš. Sretan ti lov, Skorpione.

Bogat ti lov, Turtle — i bijeli čovjek ode nečujno kao što je bio i došao, a Turtle je znao da su crnom vodniku dani odbrojani.

Daniel Curtis probudio se iz teške noćne more te stao prsti-

ma opipavati vrat. Zatim je pomno pregledao prste kao da na njima traži trag krvi.

Kako više nije mogao usnuti, budan je čekao da zatrubi budnica. U ušima mu neprestance odzvanjahu riječi starog Apaša:

– Ovaj pripada Skorpionu! – Ili tako nešto.

– Tko li je taj Skorpion? – pitao se vodnik Curtis. Znatiželja u njemu bijaše toliko silna da je odlučio pitati kapetana Epsteina. Možda ga on poznaje. Ili možda može što o njemu doznati. Epstein je bio dobar čovjek. U njega se moglo pouzdati.

Epsteinov je ured bio sitničavo uredan i čist kao i sam kapetan. Epstein nikad nije nikoga primio a da odmah nije ustao od stola. Sjeo je na ugao stola i kresnuo šibicu da pripali lulu. Zagledao se u crnog vodnika preko plavičastog plamička šibice.

– Skorpion, veliš? – Epstein je mahao rukom da ugasi šibicu. – Nešto sam načuo o njemu. Samo tren, možda se sjetim.

Curtis je strpljivo čekao.

– Odmetnik – reče kapetan napokon.

Curtisovo se čelo nabralo.

– Još prije nego što sam došao ovamo čuo sam za nj. Živio je s Indijancima neko vrijeme. Apaši su mu dali i ime Skorpion. – Epstein je otpuhnuo dim iz lule.

– To je sve što ja znam, vodniče.

– Hvala, kapetane – reče Curtis i htjede otići.

– Kad ste već ovdje, vodniče – nastavio je kapetan Epstein – moram vam reći da sam zamolio poručnika Kellyja da

obavi jedan vrlo škakljiv zadatak. Pristao je. Sam će odabrati ljude. Tražio je da i vi s njim podete.

– Razumijem, gospodine kapetane. Čast mi je što je poručnik Kelly upravo mene odabrao, premda mu ja nisam potreban. Poručnik Kelly je vrstan oficir. Jedan od najboljih koje imamo.

Epstein kimne potvrdno glavom.

– Znam, vodniče, ali zadatak je vrlo težak. Službeno, znam, mora dočekati neke vrlo ugledne Meksikance na granici i otpratiti ih u Santa Fe. Zbog određenih razloga ne smijem ulaziti u pojedinosti ... No, moglo bi doći i do puškaranja. Hoću reći, ne morate ići ako nećete.

– Idem, gospodine kapetane, ako me poručnik Kelly želi uzeti sa sobom.

– Dobro – glas je dolazio iza plavičastog oblaka dima iz lule.

– Polazak je sutra u zoru. Poručnik Kelly će vam dati upute čim izjašete iz grada. I, vodniče, ovo što sam vam rekao neka ostane među nama. Samo poručnik Kelly, vi i ja znamo da to neće biti obična pratnja.

– Razumijem, kapetane – Curtis je pošao prema vratima.

– Curtise!

– Na zapovijed, kapetane?

– Propitat ću se za tog Skorpiona za to vrijeme.

– Hvala vam, kapetane, za sve.

Šerif Al Peeler ispružio je bolno koljeno i sišao iz prašne kočije na još prašniju ulicu. Pogladio se po potiljku koji mu se

bio ukočio od duga sjedenja. Pošao je prema gradskoj konjušnici da unajmi konja.

Zastao je na pola puta. Njegov urođeni nagon čuvara javnog reda i zakona natjerao ga je da zastane i zagleda se u jahača na dugonogu vrancu, koji je za sobom vodio tovarnoga konja dorata. Jahač je izlazio iz grada. Peller ga je dobro ogleđao sa svih strana. Visok, vitak muškarac, čvrstih ramena, ostavljao je dojam čovjeka koji je pošao na dugo putovanje. Bio je dobro naoružan. Vojnički mu je kolt visio o boku, puška springfield u toku sedla, a sačmaricu je držao preko sedla.

Peeler je buljio za njim sve dok mu nije nestao s vidika. Slegnuo je ramenima. Ajde k vragu, Ale, reče sam sebi, postao si odveć sumnjičav pod stare dane. Ne možeš zaustaviti svakoga koga vidiš sa sačmaricom preko sedla.

Kapetan Epstein je naprije pripalio lulu Alu Peeleru, a zatim sebi.

— Zao mi je, šerife, ali Curtis je odjahao na zadatak prije dva-tri dana. Uzalud ste došli — reče mu kapetan.

— Nije mi ni prvi ni zadnji put — reče Peeler razočarano.

— No, kakva slučajnost, šerife, da upravo njega tražite. On je, znate, bio kod mene neki dan i postavio mi neka čudna pitanja. Da se nije okrznuo o zakon?

— Ne, nije koliko ja znam. Ali traži ga jedan čovjek sa sačmaricom i srcem što kipi od

mržnje. Zanima me tko bi mogao biti taj čovjek.

— Zar Skorpion? — upita kapetan.

— Točno! — iznenađeno će šerif.

— A što vi znate o tome čovjeku, šerife?

— Ne baš mnogo, kapetane. Svaka vojna krajina rađa svoje legende, a teško je odvojiti oganj od pepela. A on je vrlo poznat u ovim krajevima. Zar Curtis ima s njim neke veze?

— Možda. — Kapetan je ispričao šerifu Peeleru svoj razgovor s Curtisom.

— Evo, vidite — reče Peeler — ako Turtle nije htio zaklati Curtisa i ako je točno ono čega se Curtis sjeća... to jest, riječi starog Apaša... da on pripada Skorpionu, Curtis bi mogao poznavati tog Skorpiona.

Epstein potrese niječno glavom dok je punio lulu.

— Međutim, ima tu nečeg nejasnog. Naime, nekoliko dana koji su posve izbrisani iz Curtissova pamćenja.

— Bristoe Station?

— Kapetan se zapiljio u Peelera.

— Odakle znate?

— Znam za četu C. Curtis je jedan od još trojice preživjelih iz te čete, koliko ja znam. Dvojica su nedavno ustrijeljena tako reći na mom pragu. Stoga i tražim Skorpiona. Nekako slutim da bi Curtis mogao biti njegova sljedeća žrtva.

Epstein je ustao i zagledao se u zemljopisnu kartu na zidu. Napokon se okrenuo šerifu.

— Muči me još jedno pitanje. Zamolio bih vas da pomognete.

Zapravo, tiče se više vas nego vojske.

Peeler upitno podigne jednu obrvu.

— Prema obavještenjima koje sam dobio — počeo je kapetan — razbojnička družina, Evetta Stovalla nalazi se u ovim krajevima. Ne znam točno gdje. Ali znam zašto. Naime, bogat tovar rude vozi se za koji dan iz rudnika na jug. Slutim da je Stovall nanjušio srebro. Stoga tovar prati odred vojnika. Curtis je s njima. Premda područje nije pod opšadnim stanjem, svejedno sam odlučio da vojska Stovallu postavi stupicu.

Peeler dohvati iz tintarnice na kapetanovu pisaćem stolu pero i list papira.

— Imate moje pismeno dopuštenje i potpisat ću vam punomoć kao okružni šerif — rekao je Peeler dok je pisao.

— Vaša mi je riječ dovoljna, šerife.

— Možda neće biti, a ja želim pošto-poto Stovallovu glavu, kapetane. Vidjet ću što mogu još učiniti. Pronjuškati ću malo naokolo po gradu, a zatim se pridružiti vašoj patroli, ako dopustite. Kad stižu do Oro Grande?

— Za četiri ili pet dana. Iskreno rečeno, vaša će mi pomoć dobro doći. Patrola je malobrojna za takav zadatak, i što je još gore, moram je razdvojiti kako bih dao zaštitu nekim uglednim ljudima koji će nositi sa sobom znatnu količinu novca. Vidite, to je više nego običan protokol.

— Zašto im ne pošaljete pojačanje?

— Prebrojna pratnja mogla bi uplašiti Stovalla.

— U redu, kapetane, ja ću im se pridružiti kod Oro Grande, i to noću. Kako se zove zapovjednik odreda?

— Poručnik Kelly. On je dobio upute. Curtis će pratiti putnike iz Meksika. Hoćete li da mu javim da ćete se pridružiti Curtisu?

— Hvala, nije potrebno — reče Peeler i pruži ruku kapetanu.

— Šerife, kad se Curtis vrati, mogu ga ostaviti na službi u tvrđavi — reče kapetan.

Peeler potrese glavom.

— Nema smisla da se samo tako lišite tako dobrog vojnika. Ali bih vas zamolio za jednu uslugu.

— Kažite, šerife!

— Možete li mi posuditi dobrog jahaćeg konja?

— Uzmite moga. Reći su posilnom da vam ga osedla.

— Uzet ću ga na povratku iz grada, jer moram još malo pronjuškati po gradu prije nego što odjašem do Oro Grande. Možda čujem što se priča o Stovallovoj družini. I možda mu doznam ime.

— Svatko ga ima, šerife. Čak i Sckorpion.

— Skorpion? — Pipničar je potresao glavom. — Čuo sam za njega, dakako, ali ne znam tko je. Vjerujte mi, šerife, mogao bi sad stati uz tezu, a ja ne bih znao da je to on.

Al Peeler zadrži uzdah. Dobio je gotovo isti odgovor već u četiri saluna.

— Hej, Ale! Ale Peeleru!

Šerif se okrenuo. ugledao je vrlo niskog čovjeka na pragu saluna.

– Zdravo, Jime! – pozdravi ga šerif i začudi se kako mu neki ljudi hoće biti veliki prijatelji pošto ih pusti iz zatvora.

– Drago mi je što te vidim, Ale. Čuo sam da si u gradu. Tražiš li koga? – upita ga Jimmy Whistler ozbiljnim glasom.

– Jesi li čuo za Skorpiona?

– Čuo? Pa, prije dva-tri dana pili smo zajedno ovdje u salunu.

– To sam i mislio. Ako ga itko pozna, onda si to ti. A o čemu ste razgovarali?

– Propitivao se mnogo za nekoga konjičkog vodnika, Crnca iz tvrđave.

Peeler uzdahne.

– Dopusti da ti ga opišem, a ti mi kaži ako sam se prevario. Vitak, visok, čvrstih ramena. Nosi sačmaricu preko sedla. Jaše vranca i vodi tovarnoga konja dorata.

– Točno u dlaku, Ale! – potvrdi mu Jimmy.

– Vidio sam ga neki dan. Jahao je iz grada. Slutnja me nije prevarila. A kako mu je pravo ime?

– Logan Kincaid. Ali ne mogu priseći da je to ime koje mu je dala majka – odvratila Jimmy Whistler, te nastavi bubnjati prstima po tezgi.

Peeler se zagleda u Whistlera podignuvši upitno obrve.

– Ale – nastavio je Jimmy – ne bih želio natovariti još jednu brigu čovjeku koji ih već ima napretek, ali moram ti reći: šapuće se da je Everett Stovall s družinom negdje sjeverno odavde u tvom okrugu.

Peeler kimne.

– I ja sam to čuo. Znaš li što smjera?

– Ne, ne znam.

Whistler je zašutio. Peeler je bio siguran da mu čovječuljak želi još nešto kazati.

– Ne znam ima li to kakve veze – oglasio se ponovo Whistler – ali Kincaid se sav usplahirio i pretvorio u uho kad sam mu spomenuo Stovella. Postavio mi je masu pitanja, kao da ga želi pronaći.

Whistler je iskapio pivo. Peeler mu je naručio još jedno.

– Ale, udruže li se njih dvojica, neće im moći stati na kraj ni cijela posada u Fort Bridge-ru.

Peeler je trenutak razmišljao o tome što mu je napomenuo Whistler i odbacio tu pomisao. Istrgao je stranicu iz svoje bilježnice i napisao na njoj: Everett Stovall, podebljavši početna slova E. i S. Whistler je dotle iskapio i drugu čašu piva.

Peeler se dobro sjećao imena Hendersonovih pensilvanijskih strijelaca.

– Jimmy – upitao ga je Peeler – kako čovjek najobičnije mijenja ime.

– Jednostavno – nacerio se Whistler – uzmeš najsličnije, jer ga tako najlakše upamtiš. Ako baš nisi osobito pismen, onda se možeš izvući tako da načrčkaš nešto slično. Evo, na primjer, ja sam se prije zvao Jeremy Whitson. Sad sam Jimmy Whistler.

– Što misliš – upita ga Peeler – bi li čovjek po imenu Ernest Stoner mogao uzeti neko slično ime, kao recimo, Erval Stone? Ili Everett Stovall?

Šerif je opazio da se promijenio izraz u očima Jimmyja Whistlera. Čovječuljak je zatreptao očima nekoliko puta

prije nego što je ponovo otvorio usta.

— Znaš, moram ti reći, Kincaid me pitao poznajem li čovjeka koji se zove Stoner. Misliš li ti...?

Peller kimne.

— Mislim. Da, da, imaš pravo, sve mi se čini da je taj Stoner zapravo Stovall. I ako je to on, može biti sretan ako ga ja uhvatim i zatvorim prije nego što ga se dočepa Skorpion — reče šerif i otpuhne dim iz lule.

III

Logan Kincaid je zaustavio vranca podno vrletne stijene na zaravanku u podbrežju. Okrenuo se na sedlu. Dugo i pomno je proučavao stazu kojom je dojahao.

Znao je da je vranca tjerao i odveć neumoljivo proteklih nekoliko dana, pa je jadna životinja patila ni kriva ni dužna zato što je njega morila grozna mržnja. Sjahao je i rasedlao vranca, te skinuo samar s dorata. Potapšao ih je po sapima i obećao im dvostruki obrok zob i kao nagradu za žurbu kojom je odjahao iz grada.

Prve su zvijezde zatreptale na večernjem nebu kad je poslije večere smotao cigaretu i pripalio je uz lončić tople kave. Curtis mu je izmaknuo, ali može Curtis i pričekati kad Stoner nije daleko. A nerednika Stonera želio je više od sviju ostalih... toga iskešenog gada lisičja lica... da vidi kako će se taj cerekati dok bude umirao, polagano i u mukama koje mu je on namijenio.

Uspomene iz prošlosti učinile su mu se odjedanput kao da su se zbile jučer, pa su mu misli odlutale daleko prema jugu, preko mutnocrvenih voda Rio Grande, u Chihuahuu, u rančersku kuću od opeke... k lijepoj Eleni... Zaboravi je, Kincaide, ona je tuđa žena i tvoja nikad neće biti. Jednu si izgubio i ne možeš imati drugu. Ostavi se ispraznih maštanja, govorio je sam sebi, ali njegovo srce nije mnogo marilo za ono što mu nalaže razum.

Koliko je već vremena odonda prošlo? Dvije godine, ili možda tri? Možda ga je već i zaboravila, ali on nju nije i nikad neće.

* * *

Prve su zvijezde zasjale na istočnom nebu iznad mjesta gdje su se utaborili prvi put otkako su otišli iz uporišta Apaša. Puške i konji bijahu isporučeni, posao sklopljen, i bijela se žena mogla vratiti svojoj kući.

Dnevna žega je popustila kad je sunce sjelo iza vrhova vrletnih gora. Elenina kobila pasla je sočnu travu uz potočić što je tihano žuborio, zadovoljna što jede u društvu s Kincaidovim krupnim vrancem.

Kincaid je pospremio ostatke večere, pogledavajući u ženu koja je sjedila naslonjena na njegovo sedlo uz malenu logorsku vatricu. Znao je da joj je ime Elena i još nekako; da joj se muž zove Eduardo i još nekako, s nizom plemićkih naslova koliko i prezimena, da je njezina obitelj vrlo ugledna i moćna u Meksiku, Španjolskoj i Južnoj Americi te da su je oteli Apaši

za vrijeme napada na Chihuahua. A Logan Kincaid sklopio je ugovor s njezinim mužem da je dovede natrag u Meksiko. Za oveću svotu novca, dakako.

Rekli su mu da je privlačna, a on je u nekoliko proteklih dana spoznao da čak ni prljava i smrdljiva indijanska haljina od jelenje kože ne može sakriti bujne obline i slatke čari te još mlade i lijepe žene.

Posegnuo je u bisage i dodao joj komad mirisava sapuna.

– Zrak se još nije ohladio – rekao joj je – a voda u potoku još je topla. Pod stijenom je pličina.

Zgrabila je pomamno sapun iz njegova dlana. Oči su joj bljesnule. Stavila je sapun pod nos i žmireći udisala njegov miris.

– Možda mi nećete vjerovati, ali još prije dva-tri dana bila bih kadra i podati se za ovakvu mirisavu raskoš – priznala mu je iskreno.

I prije nego što je dospio išta odgovoriti, skinula je preko glave prljavu i masnu haljinu od jelenje kože i otrčala gola golcata prema potoku.

Stajao je trenutak ukočen i unatoč žarkoj želji nije se usudio pogledati za njom.

– Nemojte ga cijelog potrošiti! Ostavite ga malo i za mene!

– doviknuo je za njom preko ramena.

– Dodite ovamo k meni. Ima mjesta i za vas – odgovorila je.

* * *

Sjedili su uz vatru i šutjeli. Ona zamotana u gunj, on u čistoj odjeći.

Ona je napokon prva prekinula dugu i ugodnu tišinu.

– Predivan je to osjećaj – rekla je tiho, tiho da odveć ne naruši ugodnu tišinu noći – ponovo biti čist. Kod kuće, u Meksiku, kupam se i dvaput na dan. Ovo ja sad samo sanjam. Probudit ću se sutra ujutro opet u apaškom šatoru s medvedom masti i dimom u kosi i psećim smradom u nosu.

– Ne, ne sanjaš! Vraćaš se kući – reče joj Kincaid.

– Zašto si to učinio, Kincaide?

– Što to?

– Došao u apaški tabor, gdje ti je život vrijedio manje od puknuta lasa. Zbog mene?

Nasmiješio se u mrak.

– Nemoj me pogrešno shvatiti. Učinio sam to zbog novca, Elena – rekao joj je iskreno.

– Zar je novac toliko važan kad ima i manje opasnih načina da se do njega dođe?

Tada se Kincaid glasno nasmijao.

– Za mene je to bilo kao da sam došao u posjet starim prijateljima. Dvoglavi Orao, Turtle i ja smo prijatelji, gotovo braća.

I nije bilo zbog novca nego zbog onoga svega što se novcem može kupiti. K tome, tvoj muž ne zna da za mene ne znači nikakvu opasnost ujahati u apaški tabor i otkupiti te. Inače mi ne bi tako dobro platio.

– Slušala sam iza šatora – reče Elena. – Nagodili ste se za šest konja i deset pušaka, je li? Zacijelo ja, kći plemića, najutjecajnijeg čovjeka na sjeveru Meksika, vrijedim više?

Kincaid je razmišljao što i kako da joj odgovori. Odlučio je da s Elenom bude iskren.

– Dvoglavom Orlu su potrebni konji i puške više nego još jedna žena – rekao je.

Uzdahnula je gorko razočarana.

– Dobra pljuska mojoj taštini – kratko je rekla.

– Elena – nastavio je Kincaid i – kad se vratiš kući, doživjet ćeš mnoga poniženja. Tvoj narod... moj narod... može biti okrutniji od Indijanaca. Svašta će ti prikrpiti. Namjerno će te vrijeđati zbog nečega za što nisi uopće kriva. Gledat će te kao indijansku drolju. Neki će čak tvrditi da bi bilo najbolje da si zabodeš nož u srce i tako se iskupiš. Ali nemoj ih slušati. Ti si mlada i jaka, a to će proći s vremenom.

Ni trunka samosažaljenja ne bijaše u njezinim očima, samo prihvatanje krute zbilje. Uzela je indijansku haljinu od jelenje kože i bacila je srdito u vatru. Masna koža začas je planula, a njezin neugodan smrad vonjao je na isprženo ljudsko meso.

Kincaid je izvadio iz bisaga odjeću za nju.

– Traperice i košulja. Nije bogzna što, ali nadam se da će ti pristajati. Kad predemo granicu, kupit ćemo ti haljinu i žensko rublje, ako hoćeš.

– Hvala ti. Vrlo si pažljiv. Ovo će mi odlično pristajati – rekla je a zatim se opet zagledala u vatru.

– Imaš pravo – nastavila je – neće mi biti lako kad se vratim kući. Najgori od sviju bit će sa mnom moj muž. Mi se nikad nismo voljeli. Uzeo me iz računa a ne iz ljubavi, kako bi poboljšao svoj društveni položaj i politički utjecaj. Nekako – do-

dala je ozbiljno – bilo mi milije da me je i onda platio konjima i puškama. No uvijek je sa mnom bio ugladen. Obasipao me poklonima i cvijećem. Plaćao sluškinje i kupovao mi čistokrvne konje. Sve mi je dao osim svog srca.

– Onda je on veća budala nego što sam ja mislio – zaključio je Kincaid tiho.

Elena se jedva suzdržala da ga ne pomiluje po obrazu. Značajljivo je promatrala njegovo lice, preplanulo i otvrdnulo od sunca i vjetra, neravnu brazgotinu što mu se pružala preko lica, od uha do brade. Uvidjela je da joj je stalo do toga da je taj čovjek razumije. Pomno je birala riječi dok je govorila.

– Moj muž i ja... ponekad sam spavala s njim... iz dužnosti. Nikakvi nježni osjećaji ne vežu me za nj. – Njezina ruka kao da se sama, od svoje volje, ispružila i spustila na njegovu.

– Čudno – nastavila je – premda ja znam da si nasilan čovjek, koji je kadar ubiti s predumišljanjem, čak možda s užitkom, ipak si ti ispod oklopa te tvoje srdžbe nježan čovjek. Čovjek koji poznaje i cijeni žene. Uzdahnula je duboko. – Ja još nikad u životu nisam srela takvog čovjeka kao što si ti, Logane Kincaid.

Gunj joj je spao s ramena, malo se zastavio najprije oko njezinih bokova, a zatim je skliznuo na zemlju oko njezinih nogu. Spustila je glavu na njegovo rame. Osjetila je njegove prste pod svojom bradom. Podigao joj je glavu i poljubio je. Usne joj bijahu meke i podatne, a on osjeti kako ga uznosi žar

strasti. Nije to bila ona strast koja bi ga ponekad natjerala da navrati u neki bordel već nježan osjećaj ljubavi.

* * *

Još je ležala u njegovu zagrljaju kad je zora rudjela daleko na obzorju na istoku.

— Logane!
— Molim?
— Kako dugo već ne spavaš?
— Jedan sat, najviše dva.
— Zašto me nisi probudio?
— Promatrao sam te dok spavaš.

— Zašto?
— To se ne da objasniti, ženska glavo. Kako da ti objasnim zašto pčele oblijeću cvijet, zašto drveće lista ili ptice pjevaju?

— Govoriš kao pjesnik.
— Pjesničku sam žicu naslijedio od majke.

— Zacijelo je bila plemenita žena.

— Bila je uzorna i brižna mati. Umrla je kad sam imao četrnaest godina. Otac je otišao ubrzo za njom. Nije želio živjeti bez nje.

— Čudno — rekla je zamišljeno — kako nešto tako tužno može sadržavati toliko ljepote. Jesi li oženjen, Logane?

— Bio sam. Ali već prvih dana rata nahrupili su vojnici Unije i ubili je. Bila je u drugom ili trećem mjesecu trudnoće. Neki od tih vojnika preživjeli su rat. Petorica su još živi. Dvojica su negdje na ovom području. Kad ih nađem, ostat će još trojica. Sad valjda shvaćaš zašto mogu ubijati s predumišljajem ili, kako ti veliš, s užitkom.

— Razumijem — rekla je i kimnula. — I nadam se da ćeš

ih sve pronaći. Ali, Logane, što ćeš raditi kad uhvatiš i zadnjega?

Ostao je iznenađen, jer o tome još nije razmišljao.

— Ne znam, Elena. Sve sam ove godine mislio samo na onog koji je sljedeći na mom spisku...

Zamuknuo je. Ona je pomilovala ožiljak na njegovu obrazu.

— I za to ti je potreban novac koji si dobio od mog muža?

— Da, na žalost.

— Nemoj se ispričavati. Učini što ti nalaže savjest. Možda ćeš tek tada naći svoj mir, zakopati bolne uspomene sa zadnjim od njih, a sjećati se samo lijepog... I ostani mi živ. Možda jednog dana... — Nije završila rečenicu. — Logane — dodala je poslije kraće šutnje — spasio si me iz jednog pakla da bi me predao u drugi. Ali kaži mi iskreno zar se doista moramo žuriti da što prije stignemo u Meksiko!

Privukao ju je k sebi.

— Ne moramo — rekao je. — Posao koji me čeka već godina, može pričekati još koji dan.

— Htjela bih da se vratim u Meksiko i s kojom lijepom uspomenom — šapnula mu je u uho.

* * *

Čovjek zvan Skorpion jedva se razbudio iz teške snomorice, sav okupan u znoju. Oznojen, drhtao je na hladnom gorskom zraku. Srebrni mjesec probijao se kroz tanke užurbane oblačiće.

— Prokleti bili! Nisam čak vidio ni kad su je pokopali — šapnuo je u noć.

Opipao je prstima debeli lanac u džepu za sat i zlatnu viticu na njegovu kraju. Juliannin prsten. Sve što mu je od nje ostalo, osim uspomena. I snova. Bilo ih je i lijepih. U njima bi je vidio kako trči rascvjetalom tratinom dok se za njom vijori njezina plava kosa. Slike iz tih snova nosio je u svome srcu, skrivao ih od mora one noći na svojoj farmi kad je prvi i jedini put došao na njezin maleni grob ispod pensilvanijskih topola.

I prvi put toga dana, dok je grimizno lišće šuštal pod njegovim nogama na hladnom jesenskom vjetru, u svom je srcu osjetio težinu tog gubitka, prazninu u sebi, prazninu koju nikad neće moći ispuniti ... i klicu duboke mržnje koja mu je pomogla da preživi tu užasnu bol što mu je razdirala prsa da osnaži; klonulo tijelo do te mjere da čovjek za koga su liječnici tvrdili da neće poživjeti ni godinu dana, nije pobjegao iz bolnice, ne ogledavši se ni jedanput za sobom. Valjalo je učiti sve ispočetka, uvježbati i usavršiti nove vještine ... vještine ubijanja.

Kad je od nekoga umirovljenog šerifa, kod koga je radio kao sluga za stan i hranu, naučio sve što je starac znao, odjahao je na nekoj staroj ragi Apašima da usavrši svoja znanja i vještine.

Nekoliko mjeseci poslije toga prva je lopata zemlje pala na lijes vojnika koji se zvao Carleton Blakeley, ustrijeljenog na ulici u Bostonu. Čovjek koji je među Apašima stekao nadimak Skorpion sa zadovoljstvom u

srcu promatrao je ukop. Bit će ih još, obećao je svečano sam sebi, bit će još sprovoda i ukopa.

Kincaid se zatim zapitao kakav li su samo ukop imali Biggs i Edwards, po nadimku pastor. I kakav li će biti njegov, Kincaidov?

Spoznao je da se ne boji, smrti, ni tuđe ni svoje, i da mu nije stalo ni do toga kakav će biti njegov sprovod. Ili hoće li mu tijelo rastrgati kojoti. Njemu je to bilo posve svejedno, premda nije i kojotima. Uostalom, sprovodi i ukop bijahu zbog živih ... a ne zbog mrtvih.

IV

Sprovod, prema Eleninu mišljenju, bijaše pretjerano svečan čak i za čovjeka toliko moćnoga i bogatog kao što je njezin pokojni muž. Bez imalo kajanja zahvaljivala je bogu ili bogovima što je atentator promašio **Presidente** i pogodio njezina muža, koji je ostao na mjestu mrtav.

Pri kraju razdoblja žalosti za pokojnikom ... koje je uglavnom provela u sređivanju svojih poslova u Meksiku ... odlučila je Elena da zauvijek otputuje odande.

Još je jedanput pogledala svoju pratnju dok je sjedala na kozlič kola. Ponovo ju je obuzeo vedar osjećaj slobode, kao kad je povorka krenula prema Santa Feu, kad su stigli na sjevernu obalu Rio Grande. Pozdravio ih je uglađen i nasmijan mladi poručnik u plavoj uniformi konjice Sjedinjenih Država.

Pokraj Elene sjedio je njezin kočijaš Jaqui. Zategnuo je uzde i zaustavio kola. Straga u kolima mogla je Elena čuti kako neprestano jadikuje Don Lopez, koji je s njima poslovno putovao neprekidno se tužio na vrućinu i muhe. Elena je mogla sebi dočarati i smrknuto i zabrinuto lice Dona Corriza, koji je to cijelim putem morao slušati. Corrizo je i imao razloga da bude zabrinut. Njegovo cjelokupno bogatstvo putovalo je s njim. Išao je u Santa Fe da isplati dugove i tako spasi svoj ranč na kojem su bili pokopani njegovi roditelji i na kojem je ostala njegova lijepa i ponosita žena. Strepila je za svog muža i na koljenima se molila do joj se vrati živ i zdrav.

Elena je sa znatiželjom u očima ogledavala vojnike koji su im bili dodijeljeni za pratnju. Svi su se doimali prekaljenim ratnicima u svojim urednim uniformama. A vojska je imala u svom sastavu i tovarna kola, teško natovarena do vrha zaliha, kako su joj objasnili. Pokušala je da o tom dozna nešto više od crnog vodnika, koji je često jahao uz njezina kola. Htjela ga je pitati zašto su dobili tako snažnu pretnju. On je bio vrlo pristojan, a njegovi neodređeni odgovori još su više pobudili njezinu znatiželju.

Svi su joj se vojnici činili nekako nervozni i previše oprezni. Gledala je pozorno pustinju prema njezinu sjevernom kraju gdje se uzdizalo vrletno gorje i pitala se nije li Skorpion tamo negdje u brdima.

Uzdahnula je te prebacila nogu preko noge i ispravila leđa

koja su je počela boljeti od toga sjedenja i drmusanja na kolima. Sanjareći o svom budućem životu, požalila je što Skorpionu nije darovala sina poslije njihova kratkoga ljubavnog boravka u pustinji. Ovako sama, još nije bila načisto sama sa sobom što zapravo hoće i nije još bila odlučila kamo će oputovati ... u Španjolsku, možda, ili Argentinu?

Svakako, trudit će se, znala je, da pronade neko mjesto slično ovom. I bojala se, bojala se da ga nigdje više neće naći i da će uskoro zauvijek ostaviti te divlje, ali i divne pustinje i gore.

* * *

U podnožju visokog gorja na malenoj ravnici Fred Mercer gledao je preko logorske vatre čovjeka koga su zvali Everett Stovall i čudio se tisući put kako je taj podlac i hulja uspio još ostati živ.

Bilo je trenutaka, sjetio se Mercer, kad ga je i on htio ustrijeliti. Ali nije iz tri razloga. Iz zahvalnosti što ga je Stovall spasio od strijeljanja kao dezertera; zbog novca koji će mu priskrbiti udoban život poslije podjele plijena, u nekom mjestu poput New Orleansa; i, napokon, iz straha, jer je Stovall bio lukav i vješt revolveraš.

— Koga vraga buljiš, u mene, Mercere? — osorno se Stovall otresao na njega.

Mercer slegne ramenima.

— Ništa. Razmišljao sam — ispričao se Mercer.

— Razmišljaj u drugom smjeru. Ne volim kad netko tako bulji u mene!

Mercer okrene glavu i zagleda se u mrak. Nije se ugodno osjećao. Stisnuo je gunj oko sebe. Bilo mu je hladno i nisu više imali gotovo ni što jesti osim graha punog žižaka.

Mercer je uzdahnuo te ponovo pogledao čovjeka koga je nekad poznavao kao Ernesta Stonera, u dane kad su još nosili plave vojničke uniforme.

— Eve — rekao je i nasmijeo mu se — ti ćeš biti prvi čovjek u ovoj zemlji koji je pozvan da opljačka tovar srebra. Jesi li siguran da te onaj službenik, iz uprave rudnika nije prevario?

— Nije, sigurno nije, jer zna da bih ga ubio, a i obećao sam mu dio plijena, koji će dobiti na svetog nikada — odvrati mu Stovall i slatko se nasmijulji.

Mercer se malo opusti. Znao je iz iskustva: čim se Stovall raspriča, odmah se malo i udobrovolji.

— Sve će ići kao po loju, kao od šale — hvalio se Ev Stovall.

— Tovar prati samo šačica neiskusnih novajlija i poručnik koji se još i ne brije, a voze dvomjesečnu zalihu srebra iz rudnika u Koloradu. Znam točno kuda idu i sve drugo. Ubit ćemo ih, prebaciti srebro na mazge i pobjeći u gore. Nikad više nećemo biti bez novca ako budemo pametni pa ih ne rasprčkamo na kurve i viski.

Mercer pogleda ljude oko logorske vatre. Svi su nešto promrmljali i kimali Stovallu odobravajući glavama. Samo je Birch hrkao izvaljen na gunj. Mercer se zapita koliko će ih uopće dobiti dio plijena. Ev Stovall nikad ni s kim nije dijelio ono što nije morao. One koje ne

poubija vojska, ustrijelit će Ev. Onaj momčić tamo, pomisli Mercer, koji još nema devetnaest godina, nikad neće doživjeti dvadesetu. A Brazos? Brazos će izvući živu glavu. Gotovo brzo kao i Ev, možda čak i brži revolveraš, bio je, međutim, nekako mekan.

Svejedno, bolje je ne okretati mu leđa. Birch? Najvjerojatnije nikad više neće vidjeti žensku. Mješanac. Možda hoće, možda neće sačuvati glavu. Pulver sigurno neće. Ako ga Ev ne dohvati, ustrijelit će ga mješanac ili netko drugi. Joaquin, Meksikanac mirnih očiju i preglasnih ostruga? Za njega nema nade. Ev ne voli Meksikance. Laceky? Taj uglavnom šuti. Nije baš brz na revolveru, ali je šakač kome nema ravna i nepogrešiv strijelac. Može pogoditi vjevericu u oko na pedeset metara svojom puškom remington. Ev se uvijek prsi da se nikoga ne boji, ali Mercer je opazio da se Ev sklanja s puta Lacekyju. Ako nitko od deset ljudi što su sjedili oko vatre ne bude pogoden kad napadnu kola s tovarom srebra, petorica bi mogla dobiti svoj dio plijena. Ako Ev ostane dobro raspoložen.

A vrijednost srebra iskopana za dva mjeseca iz jednog od najbogatijih rudnika u južnom Koloradu, obogatit će petoricu ljudi za duže vrijeme. Čak ako Ev i prisvoji lavovski dio, još će dovoljno ostati i za Freda Mercera.

Brazos je ustao. Bio je visok i mršav momak. Izgledao je kao da ga može polomiti malo jači vjetar. Stresao se kao pas poslije kiše.

— Eve — reče Brazos — čuo sam da stari Al Peeler njuška nešto po krajini.

Stovall se podrugljivo nasmi-
julji.

— Stari hromi šerif — reče prezrivo.

— Nemoj se zavaravati, Eve — reče Brazos. — Nije taj bez vruga preživio trideset godina sa zvijezdom na prsima.

Stovall slegne ramenima.

— Nije važno. Teško da će na-
trapati baš na nas u ovim pro-
stranstvima. A on i ne zna gdje
smo. I bolje je za njega da nas
ne sretne.

— Možda zna, a možda i ne
zna. Ali čuo sam da baca predu-
gu sjenu za tako niska čovjeka —
reče Brazos, protegne se i zi-
jevne. — Slušaj, Eve, znaš li ti
što o čovjeku koga Indijanci zo-
vu Skorpion? Prema onom što
sam čuo po salunima u Santa
Feu, Al Peeler je došao ovamo
za njim. Priča se da je on ustrel-
jio šerifa i nekog pijanca u Fol-
ger Crossingu.

Stovall se ukočio s lončićem
kave u ruci. Zapiljio se u Brazo-
sa kao opčinjen.

— Što veliš? Zar Harlana
Biggsa i pastora?

— Čini mi se da su to baš oni
koje su spominjali. A jesi li ih
poznavao, Eve?

— Jesam. Ratovali smo zajed-
no. A znali smo se zajedno lije-
po i provesti, boga mi. Zatim se
Biggs opoštenio a pastor pro-
pio. Poslije toga nisu mi više bili
korisni, pa smo se rastali. Nije
šteta za njih.

* * *

Desetak koraka dalje u gušti-
ku šume Logan Kincaid posta-

de odjednom svjestan da mu se
prst previše zgrčio oko okidača
sačmarice. Duboko je uzdah-
nuo i otpustio prst na okida-
ču.

Ne još, govorio je sam sebi.
Ne još. Sjetio se što ga je učio
mudri Indijanac Turtle, mržnja
i žurba čine lovca lošim. Nije to
bilo mjesto ni vrijeme za osve-
tu.

Gledao je pozorno čovjeka
pokraj logorske vatre. Tanahan
brčić podsjetio ga je na lisičje
lice. A iza toga lica skrivao se
čovjek koji mu je uništio život u
jednom satu jednog poslijepo-
dneva. Čovjek čija je puška od-
nijela komad ramena i gotovo
volju za životom jednom mla-
dom čovjeku.

Tako blizu Stoneu... ili neka
bude Stovallu ako baš hoće, jer
ime ne zaustavlja sačmu... Kin-
caid nije mogao prestati misliti
na prizor... pogled na krv i bi-
jelo meso i vrisak koji mu je još
ječao u ušima dok napokon nije
zamro u sve tišem stenjanju i
jaukanju.

A uz sjećanje najviše mu se
urezao komadić domaće tkani-
ne... njezine haljine, koju je Sto-
vall strgao s nje i bacio je u lice
mladiću čija je krv natapala da-
ske na podu. Stiskao je rastrga-
nu haljinu među prstima kad je
čovjek, koga je sad gledao u od-
sjaju logorske vatre potegnuo
nož.

Zatim mu je vid potamnio.
Utonuo je u vrtlog tame i padao
sve dublje i dublje dok treptavo
svjetlo na dnu ponora nije na-
pokon posve ugasnulo.

Zatim je Kincaid pogledao
drugog čovjeka uz vatru.

Redov Mercer.

I njega je želio za sebe ništa manje nego Stovalla.

Svladao je uskipjeli bijes bijela čovjeka, zakopao žarku mržnju duboko u srcu i ponovo postao hladnokrvan i razborit Indijanac. Odlučio je da se strpi dok ne napadnu kola s tovarom srebra, a onda će ih poubijati jednog po jednog onako kako su i zaslužili.

Oprezno se odšuljao sa svoje promatračnice. Pola sata poslije već je bio u sedlu i jahao prema jugozapadu. Skorpion je bio zadovoljan. Veliki se lov primicao kraju.

Marcer i Stoner! Nakon njih još je samo jedno ime ostalo na Kincaidovu popisu. Čim i njega prekriži, može baciti popis u vatru. Posljednji plamen progutat će barem neke, ako ne već sve njegove more. Bit će to posljednji pozdrav, žrtva paljenica malenu grobu u Pennsylvaniji.

Mercer, zatim Stoner. I najzad crni vodnik. Daniel Curtis imat će čast da bude posljednji čavao zabijen u lijes osvete.

* * *

Po navici je vodnik Daniel Curtis ustao sat i pol prije ostalih vojnika. Osim njega u taboru još su bili budni samo noćni stražar i kuhar.

Curtis se obrijao, umio i obukao čistu košulju.

Dvadesetak koraka dalje Elena je zavirivala preko ograde kola u kojima je spavala i promatrala crnog vodnika. Čak je u sivilu zore opazila da ima velik ožiljak na prsima i da jedva uvlači ruku u rukav košulje.

Iskočila je iz kola, zadrhtala na svježem zraku i brže-bolje se obukla.

– Dobro jutro, vodniče – pozdravila ga je nakon desetak minuta.

Donijela je dva lončića kave i jedan mu je pružila.

– Dobro jutro, gospodo Elena – odvratio joj je Curtis. Uzeo je ponuđeni lončić pun vruće kave.

Pokazao joj je klupu uz ostatke logorske vatre. Elena je sjela i skupila skute haljine oko sebe. Bilo joj je hladno.

– Nešto bih vas upitala, vodniče. Ne morate mi odgovoriti ako nećete.

Slobodno pitajte, gospodo.

– Ožiljak koji imate na prsima, je li to od rane iz rata?

– Da, gospodo.

– Možete me zvati jednostavno Elena ako hoćete. Kad ste bili ranjeni?

– Već prvih dana rata. Bio sam tada još vrlo mlad – rekao je i zašutio na trenutak kao da oklijeva, ali njezino živo zanimanje za njega ponukalo ga je da nastavi.

– Najčudnije je od svega što se gotovo ničeg ne sjećam. Znam samo da sam bio pogođen kod postaje Bristoe i da nije bilo nekoga mladog liječnika, zacijelo bih umro. On me operirao tri puta zaredom.

Oboje su šutjeli nekoliko trenutaka. Tada je opet progovorio Curtis. Bio je odlučio da se posluži tom prilikom i da on nju nešto pita.

– Gospodo Elena, ako vam je neugodno ne morate mi odgovoriti, ali je li istina da ste bili zatočenica Apaša?

– Da, bila sam – odgovorila mu je mirno – i ja se toga ne stidim premda mnogi misle da

bih se morala stidjeti. Oprostite, a zašto vas to zanima?

– Da li ste možda tamo čuli za čovjeka koga Apaši zovu Skorpion?

Elena se trgnula. Unatoč sve-
mu nije mogla a da ne uzdahne.

– Da, čula sam. Štoviše, osob-
no ga poznajem.

Crno čelo vodnika Curtisa
nabralo se i smrklo.

– Čuo sam da se skriva u
ovim krajevima – i da me želi
ubiti, a ja ne znam zašto – reče
Curtis tiho i potrese glavom.

Elena je osjećala kako joj srce
užurbaño kuca i kako joj nabija
žila kucavica na vratu.

– Zapravo – nastavio je
Curtis – ja tog čovjeka uopće
ne poznajem. Nikad ga nisam
vidio i ne znam što sam mu se
zamjerio da mi se želi osvetiti.

Elena je polagano pila kavu i
slušala crnog vodnika. Gledala
ga je prodorno preko ruba lon-
čića. Zar je moguće, čudila se,
da je taj blagi i pristojan čovjek
bio jedan od onih krvoloka koji
su napali Logana Kincaida i
njegovu ženu u Bristoe Station?
Vodnik je ostavljao dojam zbu-
njenog čovjeka, i da je doista
bio tamo, sad bi jamačno znao
zašto Skorpion traži njegovu
glavu. Ali ako ga je Skorpion
tražio, mozgala je dalje Elena,
zacijelo tu nije bilo nikakve za-
bune. Logan Kincaid bijaše is-
kusan lovac i ne bi ustrijelio ze-
ca misleći da je medvjed. Odba-
cila je svaku pomisao na to. Od-
govori će doći sami od sebe s
vremenom, zaključila je. Djelić
istine još nije laž.

– Ja ću vam ga opisati, vod-
niče, možda se sjetite gdje ste
ga vidjeli. Živio je dugo s Apaši-

ma i Indijanac je koliko i bije-
lac. Rasuđuje, kreće se, vlada se
kao Indijanac – Zašutjela je da
udahne zraka i da vidi kakav
su dojam njezine riječi ostavile
na Curtisa. – Skorpion me iz-
bavio od Apača – rekla je na
kraju.

Čim je to čuo, Curtis podigne
ruku.

– E, onda – rekao je – vrlo
cijenim vašu odanost čovjeku
kome tako mnogo dugujete. Za-
boravite da sam uopće išta pi-
tao o njemu.

Elena je popila svoju kavu.
Malo je zaškiljila i zagledala se
u prve rumene zrake sunca na
istoku.

– Daniele – rekla je, nesvje-
sna da ga je prvi put nazvala po
imenu – hvala vam što me ra-
zumijete. Ne mogu učiniti ni re-
ći, nešto što bi ga moglo ugrozi-
ti. – Zašutjela je ponovo, a Cur-
tis je ustao kao da će poći. Po-
zvala ga je rukom da ponovo
sjedne. – Međutim – nastavila
je – možda vam ipak mogu po-
moći. Ja znam da on ima popis
ljudi u svom džepu. Ne znam da
li je na njemu i vaše ime. Znam,
također, da je nekad živio u Bri-
stoe Stationu. Možda to ima ne-
ke veze s vama?

Čekala je neće li opaziti neki
znak, trzaj ili treptaj oka na tom
licu. Ništa nije vidjela osim zbu-
njenosti. Po naboranom čelu
znala je da se trsi da se svega
sjeti. Na kraju, potresao je bez-
nadno glavom.

– Gospodo Elena, dao bih ne
znam što na svijetu da se mogu
sjetiti što se tamo dogodilo. Ta,
ja čak i ne znam kako taj čovjek
izgleda.

– Visok je oko metar i osamdeset, vitak. Snažnih je ramena i ruku. Bio je teško ranjen. Ima dugačku brazgotinu preko desnog obraza, od uha do brade. Malo hramlje kad hoda, ali je brz kao zec i tih kao mačka.

Zašutjela je trenutak kad je vidjela da Curtis ničime ne pokazuje da ga poznaje. Zatim ga je upitala iznenada, nadajući se da će ga možda spomen na obitelj podsjetiti.

– Daniele, imate li obitelj?

– Vojska je moja obitelj – odgovorio joj je Curtis.

– Svida li vam se u vojsci?

– Ispočetka mi se nije svidjelo. Bio sam u lošim i u dobrim jedinicama. Nigdje mi nije bilo lijepo kao u ovoj sad. Ima ljudi kojima se ne svida boja moje kože, ali ovdje među vojnicima mi smo svi jednaki. U njih se mogu pouzdati. U vojsci sam naučio i čitati i pisati.

– Volite ratovati?

– Malo tko to voli, ali netko i to mora, a ja uvijek radim sve kako bog zapovijeda.

– Učinite mi jednu uslugu, Daniele – zamolila ga.

Vodnik je upitno podigao jednu obrvu.

– Čuvajte se! Uvjerena sam da ste dobar čovjek i želim vam sve najbolje – rekla mu je.

Naklonio joj se kao da je moli za ples. Zatim ju je pogledao u oči i nasmiješio joj se, pokazavši dva niza kao snijeg bijelih zubi.

– Hvala vam, gospodo. Ako vam ikad zatreba pomoć jednoga snažnog Crnca, vi me samo zovnite. Daniel će trkom doći.

Nasmijala mu se unatoč sebi samoj. Zatim se okrenula i otišla prema svojim kolima.

Curtis se zagledao u daljine. U zoru koja je pucala preko obzorja. Htio ju je upozoriti kakva opasnost lebdi nad njima, ali zapečaćena je zapovijed ipak zapovijed.

V

– Koliko možete vjerovati tom svom knjigovodi? – upitao je Al Peeler čovjeka koji se zvao Bruchacher, na sastanku u upravi rudnika.

– Dovoljno da mu povjerim svoj posao i svoj novac – odgovori mu Bruchacher hrapavim glasom.

Peller je gledao u oči glavnog upravitelja rudnika Bruchachera i svidjelo mu se ono što je vidio.

– Kapetan Epstein ga veoma cijeni – dometnuo je poručnik Terrance Kelly, pa zaključio: – Kapetan misli da je sa strateškog stajališta plan bez greške. Ako je kapetan zadovoljan i ja sam.

– Šerife – reče upravitelj rudnika i otpuhne gusti dim iz svoje debele cigare – ja vam za njega jamčim.

– Je li već dugo kod vas?

– Pet godina. Odličan je radnik.

– Kolik je njegov udio u ovom pothvatu? Novčana nagrada raspisaña na Stovallovu glavu i poneki zlatnik za sve ostale, je li?

– Da i ne. Uglavnom ne. Naime, on se želi osvetiti Stovallu koji mu je prije nekoliko godina ubio sestru i njezina muža pri pljački poštanske kočije. Stovall to ne zna, to jest ne zna tko je zapravo taj moj knjigovođa, ali pao je na njegovu priču – obja-

sni im upravitelj i vlasnik rudnika.

– On je prvi došao k vama s tim prijedlogom?

– Da. Ja sam u to vrijeme namjeravao poslati nekoliko kola srebra, a onda je on došao i razložio mi svoju zamisao. Ja sam potom otišao u Fort Bridger i dogovorio se s kapetanom Epsteinom da Stovallu postavimo stupicu i tako se otarasimo krvoločnoga gada za sva vremena – reče Bruchacher.

– A pravi tovar?

– Otišao je prije nekoliko dana. Vozi ga neki stari čovjek, a prati samo jedna žena na konju. Natovarali smo na kola i jedan stari glasovir ako bi se tko god začudio kako to da su ta kola tako teška – reče Bruchacher i baci opušak cigare u pljuvačnicu u kutu sobe.

– Nije li odveć lakomisleno otpremiti tovar srebra samo s jednim muškarcem i jednom ženom? – napomenuo je Al Peeler.

Bruchacher izvadi novu cigaru iz kutije na stolu, odgrize joj vršak i kresne šibicu o stranu pisaćeg stola. Kelly i Peeler se zdvojno pogledaše od straha da će se ugušiti.

– I nije kad kola vozi Turkey Naybors.

– Što mi to odmah niste rekli? To je onda sigurnije nego da je uz njega cijela četa konjanika. A žena? – upita Peeler.

Bruchacher se slatko nasmijsao.

– Njegova žena. Jedino stvorenje koje može više popiti, više popušiti, više pojesti i točnije ciljati od starog Turkeyja Nayborsa.

– Oprostite, a tko je taj Turkey Naybors? –animalo je poručnika Kellyja koji za tog čovjeka nikad dotad nije čuo.

– Dopustite da vam objasnim jednim primjerom. Da je general Lee, na primjer, imao samo tisuću ljudi poput našeg Turkeyja Nayborsa, vi sad ne biste ovdje sjedili i razgovarali sa mnom, jer bi Unija izgubila rat – reče mu Bruchacher.

Peeler je htio vratiti razgovor na ono zbog čega su se i okupili u uredu upravitelja i vlasnika rudnika.

– Bruchacheru, kažite nam... – počeo je Al Peeler, kadli ga prekinu kucanje na vratima.

Odmah zatim u sobu je ušao krupni kovač u kožnatoj pregači.

– Kola su spremna, gospodine Bruchacheru. Okovao sam ih strane u željezne oplata. Ne može ih probiti ni zrno iz topa. Treba li vam još štogod?

– Ne, hvala, Elmere – reče mu vlasnik rudnika.

– Nema na čemu. Zato me i plaćate – reče kovač i zatvori vrata za sobom.

Prvi je ustao poručnik Kelly.

– Nemamo više mnogo vremena prije polaska. Ja moram ići. Hvala vam na svemu, gospodine Bruchacheru.

– De nada – odvrati mu vlasnik rudnika dok su se rukovali.

– Možda biste htjeli poći s nama, gospodine Bruchacheru? – pozvao ga poručnik Kelly.

– A, ne, hvala na pozivu. Nisam vičan pušci, a i ovdje me

čeka još mnogo posla. Želim vam sretan put!

Čim su izašli na svježi zrak, šerif i poručnik duboko su udahnuili nekoliko puta kako bi očistili pluća od dima Bruchacherove cigare.

— Molim vas, šerife, podite sa mnom, jer ćete vi s nama i putovati. Želio bih da prisustvujete zboru jedinice dok ljudima budem davao upute — reče poručnik Kelly šerifu Peeleru.

* * *

— Sad svi znate što nas čeka — završio je poručnik pošto je objasnio svojim ljudima u čemu je njihov zadatak.

— A što ako Stovall ne zagrije u mamac? — upitao je Hankins poručnika.

— Zamisli da si na njegovu mjestu — odvrati mu šerif. — Stovall računa da su kola puna srebra i on će ga se htjeti po svaku cijenu dokopati. Ako nas ne napadne, onda smo uzalud poduzeli dug i naporan put.

— Poručniče — javio se O'Brien — zašto vojska ne pošalje na njih stotinjak konjanika i ne slisti ih za čas?

— Prejaka pratnja preplašila bi razbojнике — odvrati mu poručnik, pa se zagleda po licima vojnika. — Želio bih da mi se javi dobrovoljac za prethodnicu i za kočijaša, jer će oni biti u najyećoj pogibelji.

Hankins podigne ruku.

— Ako nemate ništa protiv ja bih na kočijaševo mjesto. Kelly potvrdno kimne glavom.

Daniel Curtis podigao je također ruku.

— Ja ću u prethodnicu.

— Žao mi je, vodniče — reče

Kelly — vi ćete zajedno s O'Brienom, koji dobro pozna ove krajeve, pratiti gospodu Elenu i njezino društvo i paziti da im se što ne dogodi na putu. Poći ćete južnom stazom prije nego što zaokrenete na sjever.

Curtis nije izustio ni riječi pogovora. Bilo mu je drago što će baš on pratiti Elenina kola, a nije mogao dobiti ni boljeg vojnika za pratnju od O'Briena.

— Ja ću onda u prethodnicu našim kolima — javio se Smith.

→ Slažem se — reče Kelly. — Jaši stotinjak metara ispred kola. Oni će zacijelo najprije propustiti prethodnicu, a onda udariti na kola iz zasjede. U kolima ćemo biti šerif, Tinsley i ja. Johnson i Decatour jahat će uz bokove kola.

Zatim se poručnik obratio Curtisu i O'Brienu:

— Vas dvojica pridružiti ćete se još noćas kolima s civilima iz Meksika. Sretno, i dobro otvorite oči, jer prepušteni ste sami sebi.

— Razumijem, poručniče — reče O'Brien i pozdravi poručnika.

* * *

Elena je bila bezbrižna i vesela, vidio je Curtis, i to mu je bilo drago. Uprezala je konje u kola.

— Nikad ne bih rekao da jedna tako otmjena gospoda zna upregnuti konje u kola — rekao joj je Curtis da joj ugodi, a ona mu se vedro nasmiješila.

Pomno ju je promatrao i dok je provjeravala oružje. Pušku henrijevku gurnula je ispod kočijaševa sjedala, a mornarički kolt zadjenula sebi za pojas. Curtis je mogao čuti i komeša-

nje straga u kolima. To su O'Brien, Elenin kočijaš i tjelesni stražar Jaqui i Don Corrizo završavali utovarivanje zaliha.

Sve je bilo spremno za pokret kad je Curtis čuo korake iza sebe.

— Vodniče Curtise, želim odmah razgovarati s vašim zapovjednikom — dobacio mu je Don Lopez još prije nego što je stao.

— Vojska Sjedinjenih Država obećala mi je pravu zaštitu i snažnu vojnu pratnju sve do Santa Fea. Tražim objašnjenje.

Curtis uzdahne. Bivalo mu je sve teže i teže da bude pristojan prema napuhanom Lopezu, ali svladao se. Nije htio da njegovi osobni osjećaji utječu na obavljanje njegova zadatka.

— Don Lopez — odvratio mu je pristojno — poručnik Kelly vam je obačao da će vam dati nekoliko vojnika u pratnju koliko može i koliko ima. I morali biste znati...

— Oprostite, vodniče — umiješala se Elena — dopustite meni da ja to objasnim svom zemljaku. Ja ću to svakako bolje učiniti — rekla je odlučno i čvrsto primila Meksikanca za nadlakticu te ga povelala na stranu. Trenutak poslije Curtis opazi da se Don Lopez ukočio kao svijeća, otrgnuo svoju ruku iz Elenine i otišao uzdignute glave. Elena se vratila kolima u desetak velikih koraka.

— Nadam se da vam Don Lopez više neće dodijavati — rekla je Curtisu, a on opazi bljesak u njezinim očima.

— Što ste mu rekli, Elena? — upita je Curtis. Ne bude li držao jezik za zubima, rekla sam, bacit ćemo ga u Rio Grande da

mu ribe pojedu jaja, ali da ja sumnjam da će se na njih uhvatiti neka veća riba.

Curtis je okrenuo glavu i je-dva se suzdržao da ne prasne u glasan smijeh.

Bili su već dva sata jahanja od logora kad je Curtis poslao O'Briena u izvidnicu, a sam se vratio kolima. Kad je uhvatio pogled Dona Lopeza, vidio je samo mržnju u njegovim očima.

Odvratio je misli na svoj zadatak. Iz razgovora s Elenom znao je kakva im je obrana i na koga sve može računati upadnu li u nevolje. O'Brien i on bijahu profesionalni vojnici. Elena će se znati sama braniti ako zatreba. Ali Don Lopez će se ukenjati u gaće čim čuje prvi pucanj, to je bilo očito. Jaqui je bio snažan čovjek, ali nije baš bio vičan vatrenom oružju. Don Corezzo je imao hrabrosti i posuđenu pušku.

Curtis upravi konja prema kolima. Neko je vrijeme jahao uz bok Eleni koja je sjedila na kozliču uz svoga kočijaša Jaquija.

— Elena — rekao joj je kad ga je pogledala i nasmiješila mu se — ja se nadam da nam se na putu ništa neće ispriječiti. Međutim, dođe li do pucnjave, molim vas, nađite dobar zaklon i sakrijte se.

— Vodniče Curtis — odvratio mu je dobro raspoložena Elena — budite sigurni, dođe li do pucnjave, ja se mogu sakriti i ispod lista žutilovke.

VI

Logan Kincaid dugo je razgledavao grmlje šmrče i borovicu uz rub proplanka na visočju

podgorja gdje je odlučio preno-
čiti. Čučnuo je na pete i pomno
pregledao krajinu pod sobom.
Bio je više nego zadovoljan
onim što je vidio. Sklonište mu
je bilo u plitkoj udubini visoči-
ne točno ispod crte obzorja. Ne-
koliko koraka iza njega vranac
i dorat pasli su travu orošenu
kapljicama brzaca koji ju je ne-
prestance rosio izbijajući iz vre-
la pod stijenom da bi malo po-
dalje opet ponirao u njih.

Dolje u preriji, na pola kilo-
metra od njegova skrovišta, bi-
la su kola s tovarom srebra, a
u pratnji samo tri vojnika. Pro-
matrao ih je u sutonu kako se
tabore. Nije im morao biti ni
metra bliže pa da opazi da su
svi u taboru vrlo nervozni. Nisu
palili logorsku vatru. Kincaid
im nije ni najmanje zamjerao
što su oprezni. Kočijaš i tri voj-
nika vrlo su slaba pratnja za to-
liki tovar srebra. Kincaid je rav-
nodušno slegnuo ramenima.
Vojska ga ionako nikad nije im-
presionirala svojim zdravim ra-
zumom.

Ta tri vojnika i njihov kočijaš
živjet će najviše još sutra do po-
dneva. Približavali su se usjeku
Antilopa, mjestu kao stvorenom
za napad iz zasjede. Topole i
šmrika, gustik trnovitoga
grmlja razbujali su se poslije ki-
še prošlog tjedna. Propupali su
i prolitali, te postali savršeno
skrovište za zasjedu... a dubok
pijesak u koritu usahla potoka
usporit će kretanje teških kola.

Jezičac svjetla zatreptao je na
dalekoj visoravni na suprotnoj
strani od Kincaida čim se spu-
stio mrak.

Stovall i njegova družina.

Nije bilo nikakve sumnje da
će Stovall sutra oko podne na-
pasti vojnike u usjeku Antilope.
Uzan prosjek prisilit će vojnike
s boka da pođu tik uz kola i Sto-
vallova mnogobrojnija družina
pokosit će ih u jednom mahu.

Kincaid je buljio u daleku to-
čku svjetla sve dok se nije uga-
sila. I Stovall je bio oprezan.
Čim su razbojnici utrnuli vatru,
Kincaid je poravnao pijesak i
prostro na nj svoj gunj za spa-
vanje. Provjerio je i očistio oru-
žje, a zatim ga pokrio komadom
voštanog platna da ga ne smoči
rosa do jutra. Samo je revolver
spremio pod uzglavlje.

Naglo se trgnuo iza sna s re-
volverom u ruci i oznojena čela.
Opet ga je mučila mora. Zagle-
dao se zatim u nebo i nije više
mogao oka sklopiti. Ostat će ta-
ko ležati još dva sata i odmarati
se. Zatim će naći najpogodnije
mjesto za posmatračnicu i pro-
matrati borbu na život i smrt iz-
među vojnika i Stovallove raz-
bojničke družine dolje u usjeku
Antilope.

Čovjek koji je bio poznat i po
nadimku Skorpion stisnuo je
zube i zavapio prema nebu:

— Ostavi ih meni, Stovalla i
Mercera. Ako ima pravde na
ovom svijetu, poštedjet ćeš ih od
vojničkih metaka!

* * *

Serif Alvin Peeler prikrivao
je svoje strepnje što je bolje
znao i umio. Vrućina je u koli-
ma bila nepodnosiva i počesto
je dolazio u napast da otvori
platno na arnjevima... barem
za tren. Po tome je zaključio da
je već prestar za takve pustolo-
vine. Ogledao se oko sebe. Kelly

i Tinsley, poručnik i narednik, sjedili su nepomično kao kipovi. Da im je užasno vruće vidjelo se samo po tamnim mrljama znoja koji je probijao njihove košulje i po znoju što im je curio niz lica. Oružje su držali uz bok, nadohvat ruku, pripravnici da svaki čas zapucaju. Peeller je kroz platno čuo topot kopita Decaturova konja koji je kaskao uz stražnje kotače kola. Smith je bio u prethodnici pola kilometra ispred njih; Johnson je jahao kao zaštitnica oko pedesetak metara iza njih. Peeler se bojao za njihove živote. Mogli su oni biti i najiskusniji vojnici i naviknuti na pomisao da ih metak ili strelica čekaju na svakom koraku, ali ta spoznaja svejedno nije razmrsila čvor što se stegnuo u prsima šerifovim. Kad se puca, znao je on to i predbro, uvijek netko i nastrada ili pogine.

— Približavamo se usjeku. Budite pripravnici! — Hankins je preko ramena upozorio trojicu ljudi što su ukočeni i oznojeni sjedili u kolima.

Peeler dohvati lijevom rukom konop kojim se otvaralo platno na arnjevima. Tinsley je učinio isto na drugoj strani kola. Peeler je u desnoj ruci držao sačmaricu. Oba obarača bijahu napeta. Čuo je dva glasna škljocaja kad su poručnik i Tinsley napeli svoje karabine. Osjetio je da se i Hankins tako namjestio na sjedalu da bez muke može potegnuti revolver.

I tada odjedanput šerif Alvin Peeler osjeti kako popušta pritisak strepnje i zebnje u prsima. Čvor se iznenada razmrsio.

Osjetio je u sebi onaj isti mir koji ga obično obuzme prije nego što će poći da nekoga uhapsi ili da rastjera sudionike krvave tučnjave.

Provezli su se već pokraj petšest mogućih mjesta za zasjedu i približavali se onom najopasnijem. I Al Peeler je znao: pakao će početi poslije još kojeg okretaja kotača.

* * *

Otprilike četiri stotine metara ispred kola Smith je jedva svladao sve jaču tegobnu nelagodnost koja ga je pritiskala. Opazio je nešto, kao neko gibanje u šumarku, što je mogao biti i vjetar u lišću, čim je ujahao u usjek Antilope. Zdrav mu je razum nalagao da upozori one u kolima. Držao je i dalje svoje mjesto prethodnice, čak kad je njegov konj i zastrigao ušima i stao njušiti zrak. Osjetio je kako mu se kosa na potiljku nakostriješila kad je projahao mimo gromadne stijene, nekih stotinjak metara u usjeku. Posegnuo je za puškom u toku sedla. Smith je znao iz iskustva da ga samo ta kretnja može smiriti toliko da mu ostane šešir na glavi. Prisiljavao se da konja tjera postojanim korakom. Nagonski je stegnuo mišice pod lopaticama, očekujući svakog trena metak u leđa čim je projahao pokraj gromadne stijene.

Pedesetak metara iza vojnika Smitha, u zasjedi među stijenama, Fred Mercer je podigao pušku. Dlanovi su mu bili vlažni od znoja i klizili su po glatkom drvetu kundaka. Ali on nije imao razloga da se uzbuđuje.

Njega je ovaj put zapala najlakša zadaća. Bio je u zaklonu a ne na brisanom prostoru gdje bi ga netko mogao pogoditi.

Pogledao je preko ramena. Još koji trenutak i kola će naići na sipinu korita osušenog potoka. Tada će on ustrijeliti prethodnicu, a ostali će njegovi drugovi obasuti kola olovom čim utonu u pijesak do glavčine kotača.

Naciljao je točno između lopatica na leđima plave uniforme vojnika Smitha.

Stotinjak metara iznad i ponešto iza gromadnoga kamenitog stijena Logan Kincaid napeto je promatrao što se zbiva dolje pod njim kao da prati igru na šahovskoj ploči. Još koji trenutak i kola će upasti ravno u Stovallovu zasjedu. Osam razbojnika na konjima u zasjedi protiv četvorice vojnika na otvorenom prostoru bez zaklona, jamčilo je da prepad neće dugo trajati. Deveti razbojnik čuvao je mazge koje je družina ostavila iza stijena. On će se poslije s mazgama pridružiti ostalima, te tražiti da se i njemu dade njegov dio srebra, premda nije nosio glavu u torbi.

Sve je bilo smišljeno da se zbije u tren oka.

Kincaid je opazio da se vojnik koji je jahao na zaštitnici iza kola odjednom ustobočio u sedlu, upiljio trenutak u zasjedu, pa se Kincaid upitao nije li vojnik opazio što sumnjivo. Ali Kincaid je odmah na njega i zaboravio, te svu svoju pažnju usredotočio na malenu dramu koja se odigravala dolje među stijenama.

Čim ga je prepoznao, Kincaid se trgnuo. Uspravio se. Jer čovjek među stijenama, koji se spremao ustrijeliti vojnika u prethodnici, bijaše glavom i bradom Fred Mercer!

Kincaid napne svoju teškoka-libarsku pušku springfield i upre je o rame. Puška ga udari u obraz pri povratnom prasku, a čovjek među stijenama jaukne. Puška mu je odskočila s ramena i metak iz nje prošišao nebu pod oblake.

Kincaid polako opet napuni svoju jednometku pušku, zadovoljan što nije na mjestu ustrijelio Mercera. Tako će imati prilike da se s njim razračuna oko u oko kad za to dođe vrijeme. A dođe li netko od razbojnika da ga spasi, Kincaid je još imao vremena razbojniku opaliti metak kroz vrpcu na šeširu.

Kincaid je svrnuo pogled na drugu stranu i vidio kad je vojnik na prethodnici na brzinu konja okrenuo i nestao u zaklonu iza gusta grmlja, izvukavši svoj karabin iz toka u sedlu.

Mercer je, međutim, puzao za svojom ispuštenom puškom. Kincaid ga je pustio da je gotovo dohvati, a onda mu je opalio metak ispod nosa. Razbojnik se stisnuo što je više mogao podno stijene.

Kincaid se tada okrenuo da što bolje vidi okršaj u usjeku Antilope.

Vojnik na začelju kola opalio je nekoliko metaka u mjesto zasjede, a zatim je odgalopirao za kolima. Gotovo da ih je i uspio stići. Tada se skljokao, pao sa sedla još prije nego što je Kincaid čuo prasak puške koja ga je pogodila. Konj prazna sedla

odskočio je od kola i Kincaid vidje kad se vojnik što je jahao uz bok kolima, prebacio preko stražnje strane u kola. Kočijaš se izvrnuo sa svog sjedala i pao u kola.

Razbojnici na konjima pucali su iz zasjede. Kincaid je mogao čuti kako po kolima udara olovna kiša metaka. Jedan konj u zaprezi pao je pogođen, ritajući se i njišteći pod ormom dok nije uginuo.

Iz kola nisu odgovarali na vatru. Kincaid se tome začudio. Prethodnica koju je Mercer morao ustrijeliti nestala je bez traga u guštiku. Kočijaš je pao u kola pogođen. Jedan od pobočnih stražara ležao je sklupčan uz kola. A vojnik koji je uskočio u kola zacijelo je bio teško ranjen. Činilo se da Stovall i njegovi razbojnici neće potrošiti mnogo vremena prije nego što odvoje olovo od srebra. Odjednom je na poprištu zavladala grobna tišina. Tišina koja je podugo potrajala.

A onda su iz zasjede nahrupili razbojnici. Podboli su divljački konje prema kolima, te mahali oružjem iznad glave dok su juškali pobjedonosno. Stovall je jahao na začelju svoje družine. Kincaid umalo da nije posegnuo za puškom da ga ustrijeli. Ali razmak je bio prevelik, a njemu je bilo do Stovalla stalo više nego do ikoga drugog... ali i do toga da Stovall zna tko ga je i zašto ubio!

Kincaid svrne pogled dolje među stijene i opazi nogu koja je izvirivala između dva oveća gromadna kamena. Razbojnici su imali na umu srebro, a njemu su ostavili svoga druga

Mercera. Trgnuo se. Zaprepašteno se okrenuo prema kolima kad je čuo prasak dvocjevne sačmarice iz kola, a za njim gustu kišu tanadi iz pušaka i revolvera. Osupnuti i preplašeni razbojnici odmah su udarili u bijeg. Trojica su pala pogođena i prije nego što su uspjeli okrenuti konje. Bili su samo tridesetak metara od kola!

Stovall se prvi oporavio od zaprepaštenja. Podbo je konja prema najbližem zaklonu... u rijetko grmlje na vrhu zapadne obale suhopotočine, nasuprot mjestu odakle su krenuli u napad. Ostali su pohitali za njim. Nikome nije bilo ni na kraj pameti da uzvрати vatrom. Spašavali su kožu navrat — nanos. Jedan se razbojnik izvrnuo preko sapi svoga konja. Jedan se kao džepni nožić preklopio pogođen na sedlu. Zaustavili su se tek u zaklonu obale suhopotočine.

Kincaid je vidio kako Stovall nešto dovikuje svojim ljudima. Svi su sjahali osim jednoga koji se ovjesio preko jabučice sedla, teško ranjen.

Kincaid je vidio i oficira koji je iskočio iz kola i pritrčao ranjenom vojniku što je ležao na zemlji. Stovall i njegovi razbojnici odmah su zapucali na oficira. Zemlja se oko njega zaprašila. Oficir je pao pogođen preko svog vojnika. Zatim su iz kola ponovo razbojnike obasuli vatrom. Oficir je ustao i hramajući podigao ranjenog vojnika te ga prebacio u kola. Zatim je nožem prerezao remenje na ormi ustreljenoga konja i dalje hramajući dohvatio konje u zaprezi za rudo, te ih stao okreta-

ti. Konji su se napeli iz sve snage da okrenu kola i kotači su se počeli sporo okretati.

Iskosa je Kincaid opazio kako Stovall domahuje svojim ljudima, barem onima koji su još ostali živi, da bježe u suprotnom smjeru iz kojeg su došli. Tada, nešto više udesno od mjesta na kojem je bio Kincaid, počeo je štektati vojnički karabin. Kincaidu se nasmiješio brk. Sad je znao gdje se dosad skrivao vojnik iz prethodnice. Mogao se s njim gotovo doviknuti da je htio. Vojnik je stjerao razbojнике u grdan škripac. Njegov prvi metak pogodio je jednog razbojnika, a drugi zaprašio zemlju u lice Stovallu.

Razbojници poskočiše uplašeni kao zečevi. Stovall je prvi bio na konju. Zrna su mu prašila za petama. Kincaid se začas pobojao da mu vojnik iz zasjede ne ustrijeli Stovalla ispred nosa. Jer ga je on htio samo za sebe. Međutim, Stovall je otprašio kao mahnit stazom prema Rio Grande.

Kroz oblak prašine i dim baruta, a u općoj pometnji, Kincaid opazi mršavog razbojnika kako hvata uzde konja s ranjenim drugom koji je ostao previnut u sedlu, a potom, ne obazirući se na kišu tanadi što je pljuštala oko njega, skoči na svog šarca i natjera ga u propanj za Stovallom, vukući za sobom konja s ranjenim drugom.

I treći razbojnik, što je ležao u pijesku, uskobeljao se brže-bolje na noge, stišćući čvrsto lijevu ruku. Pograbio je uzde nečijega konja, skočio mu na sed-

lo te i on otpirio za Stovallom.

Za koji trenutak samo su oblaci prašine u daljini označavali put kojim su pobjegli razbijeni razbojници. Tišina se vratila na vruć pijesak, suhopotočine između topole u usjeku Antilope.

Kincaid je čuo topot kopita kad je vojnik što je jahao u prethodnici odgalopirao iz svoga privremenog skrovišta prema kolima. No nije bilo znaka da će itko od vojnika poći u potjeru za preživjelim razbojnicima.

U daljini, iza stijena, desno od mjesta gdje je stajao, Kincaid je opazio povorku mazgi, koja je također pošla prema jugoistoku za Stovallom. I deveti jahač iz Stovallove družine uzeo je put pod noge.

A deseti ... onaj koga je Kincaid žarko želio samo za sebe, gotovo isto toliko koliko i Stovalla, ostao je dolje među stijenama.

Kincaid je nehajno odsalutirao vojnicima u kolima. Tko su, da su ... dobrano su prorijedili Stovallovu družinu. A Stovalla su ostavili Skorpionu.

Kincaid je uzeo sačmaricu u lijevu ruku, a pušku springfield u desnu, te pošao sporim koracima dolje među stijene usjeka.

Mercerova je konja našao tridesetak metara dalje od gromada kamenja, neosedlana. Udarilo ga je svom snagom dlanom po sapima. Konj je poskočio preplašen, a zatim odgalopirao prema sjeveru.

Kincaid je sjeo i čekao. Njemu se nikamo nije žurilo. Pustio je da sunce i žeđ prisile Mercera

da pomoli nos iz svoje rupe. Dogleće će otići i vojnici sa svojim kolima i Mercer će ostati na milost i nemilost Skorpionu, koji je to jedva čekao.

Skorpion se sam sebi nasmiješio od prevelika zadovoljstva. Uskoro će vatra u paklu planuti žarkim jezicima kad u nju bace još jednog razbojnika koga će on, Skorpion, osobno predati vragu u ruke.

VII

Smith se popeo u kola. Njegov zadatak kao prethodnice bio je završen. Poručnik Kelly bijaše sretan što ga vidi u jednom komadu. Bio je siguran da ga je osudio na smrt kad ga je poslao da jaše pred kolima.

— Odjahali su oko četiri kilometra stazom prema Oro Grande, a zatim su skrenuli na istok. Jedan od njih, čini mi se, krvari kao vol — izvijestio ih je Smith.

Njegovo se čelo odjednom nabralo.

— Poručniče — nastavio je — ne znam što se točno zbilo tamo dolje, ali mislim da mi je netko priskočio u pomoć. Čuo sam pucanj, zatim još jedan, a nisu bili iz puške istoga kalibra. Kladio bih se za cijelu svoju mjesечnu plaću da me je netko od razbojnika naciľjao, a onda ga je onaj drugi preduhitrio.

Šerif Peeler zamišľjeno kimne glavom.

— Zaciľelo je tako i bilo. Nisam, doduše, dospio sve vidjeti, nešto mi je, dakako, i izmaknulo u općem metežu, ali kako bilo da bilo, nitko ipak nije vidio Mercera na poprištu. A on je Stovallova desna ruka. Zaciľelo

je to on bio u zasjedi među stijenama, i zaciľelo je još tamo — reče šerif.

Smith poravná revolver za pasom i uspravi se.

— Idemo ga onda potražiti — predložio je.

— Ne brini, sinko, za njega — odmahne Peeler rukom. — Možeš ga otpisati među mrtve. Jesi li ti ikad čuo za Skorpiona? — upita ga šerif.

Svi su se zgledali.

— A tko nije? Ali kakve on veze ima s Mercerom? — upita ga Tinsley.

— Ne znam točno — odvrati mu šerif — ali sve mi se čini da ima i zaciľelo je on priklješćio Mercera među kamenje i sad nestrpljivo čeka da se mi pokušimo odavde. Skorpionovo je pravo ime Logan Kincaid — nastavio je šerif — a Mercerovo je ime na njegovoj crnoj listi koju Skorpion nosi uza se dan i noć. Ostavimo mi lijepo Mercera njegovoj sudbini i budimo sretni što će netko drugi obaviti naš posao.

— Čuo sam i ja za tog Skorpiona. Zadužio me je... počeo je Smith.

— Nemoj se zavaravati, sinko, Skorpion je to učinio samo sebe radi — prekinu ga šerif.

— Ale, ako hoćete, možemo ih sad obojicu šćepati — predloži mu poručnik Kelly.

Peeler se nasmiješio i odmahnuo glavom.

— A, ne, to nikako, poručniče — ozbiljno će šerif — i to iz dva razloga. Prvo i prvo, Logan Kincaid bi nas sve mogao posmcati iz svog zaklona, a drugo, ja se moram požuriti za razbojnicima. Smith veli da su skrenuli

prema jugoistoku, a tamo se nalazi nekoliko rančeva i postaja poštanske kočije. Za njih su to prave poslastice. K tome, vi imate dva ranjenika u kolima, a i vama su dobro potprašili pete. Najbolje je stoga da se vratite u Oro Grande – savjetovao ga je šerif i upitao: – Nego, imate li vi kojega konja za mene?

– Ostao je samo Smithov. Johnsonova sam upregnuo u kola namjesto onoga ustrijeljenog – odvrati mu Kelly.

– Kakav ti je konj, sinko? – upita šerif Smitha.

– Mekan kao svileni pod-suknja – reče Smith uz smijeh.

– Poručniče, ako mi posudite toga konja, sedlo i nešto hrane za popudbinu, ja bih odmah za razbojnicima – reče šerif Al Peeler.

– Pobogu, Ale – zaprepaseno će Kelly – ta njih su četvorica, a vi sami. Strpi se dok se ne vratimo u Oro Grande, pa ćemo Tinsley, Smith i ja s vama u potragu na svježim konjima.

– Predaleko će nam dotle odmaknuti. Sad su još smeteni od poreza. Valja da ih pritisnem za vremena – odvrati mu Al Peeler.

– I nećete odustati od svog nauma?

– Ne dolazi u obzir, Kelly – tvrdoglavo će šerif. – Sad ja nastupam na pozornicu i Stovall će zaplesati onako kako ću mu ja zasvirati.

Šerif se spremio za polazak. Rukovao se sa svima na rastanku.

– Poručniče – rekao je Peeler dok je držao Kelleyja za ruku – hoćete li mi učiniti uslugu?

– Vrlo rado, šerife.

– Molim vas, čim se vratite u Oro Grande, zamolite Bruchachera da pošalje glasnika kaptanu Epsteinu. Mislim da je došlo vrijeme da pošalje odred konjice za razbojnicima. Mi smo dobrano udesili Stovallovu družinu, došlo je vrijeme i da ga dokrajčimo. Valja ga samo stjerati na otvoreno, da ga dobijemo na nišan.

– Ale – sjetio se poručnik Kelly – još su jedna kola s putnicima vani u preriji. Ako nemate ništa protiv, ja bih pošao u izviđenje čim se vojska utabori kod rudnika.

Peeler potvrdno kimne.

– Slažem se i dobro otvorite oči pri povratku, Kelly. Nikad se ne zna s koje će vas strane ugristi bijesan kojot – upozorio ga je šerif, a zatim je podbo posudjenoga konja prema jugoistoku. Dok je jahao mimo grobnadnih stijena, dobacio je brz pogled prema brdima onkraj usjeka Antilope.

– Merceru – rekao je glasno – ako imaš imalo soli u glavi, prostrijelit ćeš je sam, jer inače te čeka teška, polagana i mučna smrt kad Skorpion odluči da te ubode.

* * *

Mercer se probudio iz tjeskobna polusna. Zastenjao je glasno. Trpio je strahovite bolove u ranjenom koljenu. Pred očima mu se mutilo, jezik mu se lijepio od žeđi.

Oči su mu se napokon malo razbistrile i razabrale neki svjetlucavi predmet pred sobom. Limeni lončić. Pograbio ga je halapljivo. Drhtave ruke prolile su polovicu tekućine dok je lončić primicao raspucanim usnama. Napio se vode u velikim gutljajima. Odjednom je osjetio mučninu.

Podrignuo se. Ispružio je polagano noge, i tada ga je ugledao.

— Zdravo, Merceru, baš mi je drago što se opet vidimo — podrugljivo mu je rekao čovjek ispred njega.

Merceru su se usta razjapila od čuđenja.

— Tko ... si ti? — zamucalo je.

Ime nije važno, Merceru. Ti ga ionako nikad nisi znao.

— Ne ... ja te ne poznám. Nikad te nisam vidio... u životu.

— O jesi, jesi, Frede Merceru. Ja ću te podsjetiti, pa ćeš se sjetiti, ako prije ne odapneš.

— Jao ... moja noga ...

— Da, da, ružno izgleda, zar ne, Merceru? Olovno zrno iz moje puške raznese kost i bizonu, a kamoli ne bi tebi.

— Pobogu, čovječe ... pomozí mi. Iskrvarit ću — zacvilio je Mercer.

— Čini mi se i da hoćeš, redove Merceru, iako bih te ja najradije objesio naglavačke nad vatrom i gledao kako ti ključa mozak, ali ni ovo nije loše.

Ako je tako, kopilane, pomisli Mercer, poći ćeš i ti sa mnom u pakao. Samo još jedan tren, samo jedna pogodna prilika, jedan zamah nožem i kojoti će ti glodati kosti zajedno s mojim.

— Zamisli se malo, Merceru. Doduše, bilo je to davno. Bristoe Station, šezdeset i treće. Pridržao si oružje naredniku Stoneru. Ali zar ga ti ionako nisi uvijek puštao da se prvi osladi?

Sjećanje na šezdeset i treću odjednom sine kroz glavu Freda Mercera. Tek nekoliko trenutaka zabave, momak ustrijeljen na podu ... I sad je buljio raskolačenih očiju u toga mrtvog ...

— Ona mi je bila sve na svijetu, Merceru. Uzeo si mi je. Kucnuo je čas da izravnamo račune.

Mercer čvrsto ovije prste oko tankog drška noža. Kad bi kopilan skrenuo tu dvocijevku s mog trbuha, pomisli Mercer, barem za tren, mogao bih hftnuti nož u njegovo srce. Osjetio je kako ga malo-pomalo napušta snaga. Kad bi mogao zgrabiti nož desnom rukom ... možda bi ... možda bi poslije mogao zaustaviti i krvarenje ... i možda bi bilo nade da ne odapne tu među ...

— Ja ... sam samo ... izvršavao naređenja ...

— A, ne! Radio si ti što si htio. I uživao si u tome, Merceru! A zbog toga ćeš sad umrijeti u mukama i polako...

— Kaži mi... barem svoje ime...

— Ja imam mnogo imena, ali možda si čuo za Skorpiona?

Mercer zine od zaprepasćenja. Znao je da će ga taj polupaš ubiti bez milosti.

— Umrla je u teškim mukama, Merceru. Možda ti ja ne mogu vratiti svu patnju koji si njoj nanio, ali potrudit ću se —

reče Skorpion i uperi mu sačmaricu u drugo koljeno.

Mercer naglo trgne nož iz čizme, okrene se i u tren oka baci ga na Skorpiona, koji se sagne u stranu još dok je nož šištao zrakom. Zabio mu se u rame, promašivši srce, a Mercer vidje kako su se cijevi sačmarice uperile u njega.

Zadnje što je vidio bijaše bljesak vatre što je sunula iz obje cijevi puške.

Čovjek zvan Brazos volio je miris konja. Gadio mu se samo smrad neopranih ljudskih tijela u logoru nad kojim je držao stražu. U cijevima mu je krčilo u noćnoj tišini. Jahali su dugo i brzo prije nego što su uspjeli uvjeriti Eva da će im konji skapati, te neće daleko odmaknuti ako ih ne puste da se malo odmore.

Kad je zasivjelo praskozorje, Ev je prvi ustao vrlo zlovoljan. Ranjeni Dink stenjao je u snu. Brazos se protegnuo. Pričao je Dinku. Rana mu se ponovo otvorila i gunj mu je bio natopljen svježom krvi.

— Teško je ranjen, Eve — reče Brazos preko ramena Stovallu dok je Dinku rupcem brisao krv s rane.

— Njegov problem zarežao je Stovall.

Brazos je njegovao ranjenog Dinka koliko je znao i mogao. Kako su im sve zalihe ostale na mazgama koje je Laceky odveo tko zna kamo, ostali su bez hrane i vode. Brazos prisloni gotovo praznu pljosku na Dinkova usta. Nekoliko kapljica vode

orosilo je Dinkova raspucana usta.

— Ostavi ga, budalo! — derao se na nj Stovall. — Zar ne vidiš da je gotov? Ne rasipaj vodu kad je nema ni za nas!

Brazos spusti pljosku. Nije htio još jače razjariti Stovalla. Dink zastenja, promeškoljivši se u svom krvavom gunju. Brazos je znao da će se on sam morati brinuti za Dinka kad pođu iz logora.

Stovall je zijevnuo i protegnuo se, a zatim je udario Birchom nogom u rebra. Birch je hrkao u svom gunju. Trgnuo se od udarca i ispao iz gunja.

— Goni se u vražju mater, Eve! Da mi to više nikad nisi učinio — zarežao je Birch.

— Zaveži i osedlaj konja, jer ako te odalamim nogom u guzicu izletjet će ti zubi. I mojega osedlaj, ne zaboravi!

Brazos je pošao za Birchom. Znao je da Birch neće osedlati i njegova konja, a kamoli Dinkova. Obojica su mudro šutjeli dok su sedlali konje.

Brazos je sam podigao Dinka. Podmetuo mu je svoje rame pod pazuh i oprezno posjeo ranjenog druga na konja. Birch i Ev sjeli su u sedla a da nisu ni prstom maknuli da bi pomogli ranjenom Dinku da uzjaše. Brazos je stavio Dinkove dlanove na jabučicu sedla.

— Drži se. Još ima nade za tebe — bodrio ga je tihim glasom.

— Kamo ćemo, Eve! — upita Birch Stovalla.

— Na sjeveroistok. Znam tamo jedan ranč. Dan jahanja odavde. Na njemu žive samo jedan starac i starica. S njima će-

mo lako. Uzet ćemo hrane i vode i, dakako, svježe konje, pa poći do kanjona Poche gdje nas čeka Laceky s mazgama. Odande nije daleko do Teksasa – reče Stovall.

Podnevno je sunce jarko pripeklo, ali Brazos je vidio kako Dink drhti od groznice pod gunjem prebačenim preko ramena. Jahao je tik uz Dinka sporim korakom kako bi ga mogao dohvatiti ako počne padati s konja. Neprestance su zaostajali za Birchom i Stovallom. Odjednom začuje prasak puške i vidi kako se Dink trgnuo unatrag. Srušio se sa sedla na duge bodlje divljih kaktusa uz stazu.

Brazos je nagonski potegnuo revolver. Stotinjak metara od njega Ev Stovall je mirno izbacio praznu čahuru iz puške i ubacio novi metak u cijev.

– Smrade prokleti! – doviknuo mu je Brazos.

– Spremi taj revolver u korice i požuri za nama!

Bila je to stroga zapovijed, a ne poziv. Brazos stisne zube i podbode konja za dvojicom razbojnika koji su stajali i čekali da ih stigne. Nijedanput se Brazos nije ogledao da pogleda mrtvog Dinka. Znao je da nema više što vidjeti.

Smrad smrti zaparao je nosnice šerifa Alvina Peelera. Dovoljan mu je bio samo jedan pogled na mrtvaca pa da mu bude dosta užasna prizora. Zaobišao je u krugu mrtvo tijelo u prašini i odjahao. Ogledao se tek kad je odjahao od njega nekih dvadesetak metara. Lešinari su već pohlepno ponovo oblijetali oko

lešine premda je bilo očito da je čovjek izdahnuo samo koji sat prije toga. Pustinja ima svoje smetlare koji je čiste od ljudskog otpada, pomisli Al Peeler s grozom u duši.

Tragovi na stazi i prazna čahura govorili su Peeleru što se dogodilo na tom užasnom mjestu. Ostala su, znači, još samo trojica, zaključio je Al Peeler. I sve manje posla za staroga i umornog šerifa!

Začas se mrknuo kad je vidio da tragovi razbojnika vode prema ranču starog Palmera. Jedva se svladao da konja ne podbode upropanj za njima. Ali uskoro je spoznao da to više ništa ne bi moglo promijeniti, odnosno spriječiti, čak da i konj lipše pod njim. Ako ti gadovi učine neko zlo starcima, zakleo se sam sebi, ja ću onda osobno predati Stovalla u ruke Skorpionu...

Al Peeler je, dakako, znao već na prvi pogled da je stigao prekasno da bi spasio stare Palmerove.

Palmerovo je tijelo našao u dvorištu iza kuće. Starac je bio ustrijeljen u glavu. Peeler se ogledao oko sebe s napetom puškom u ruci. Dvorišna vrata kuće bijahu odškrinuta. Sjahao je. Nogom je odgurnuo vrata, pa na prstima ušao u kuću, znajući unaprijed što će tamo naći.

Trenutak zatim izišao je opet na dvorište, gutajući slinu kako bi svladao osjećaj mučnine. Naslonio se na zid kuće te čekao da mu se želudac primiri.

Prije nego što će otići unio je tijelo starca u kuću i zatvorio vrata. Nije imao vremena da ih

pokopa, pa ih je samo zatvorio u kuću da ih kojoti ne rastrgaju.

Zajahao je i s puškom preko sedla pošao za tragovima potkovanih konja pokojnog Palmera, koje su ukrali razbojnici. Dva sata nakon toga opazio je da su tragovi koje je slijedio sve svježiji.

Sudeći po njima, trojica su se razbojnika strašno žurili. Kad je izbio na kolnu cestu, Peeler zaškripa zubima od nemoćna bijesa. Tragovi kopita Palmerovih konja slijedili su u stopu kolotečinu kojom su išla kola.

Peeler je predobro znao koja su kola prošla tuda. Tiho je opsovao predbacujući sam sebi što Eleni nije nagovorio da se ne miče iz Oro Grande dok ne uhvate Stovalla i njegovu družinu. Ali nije. Sad se trudio da ne misli što će se dogoditi Eleni padne li u šake Stovallu.

— Vodniče!

O'Brien je zatitrao i onako već napetim živicima Daniela Curtisa. Curtis podbode konja. Ostavio je svoje mjesto iza kola i dojahao do O'Briena, nekih pedesetak metara ispred kola.

— Što je, Time?

— O'Brien mu pokaza guštik na oštrom zavoju ceste.

— Nešto se miče u grmlju.

Curtis uze pažljivo promatrati gusto grmlje.

— Ne vidim ništa.

— Bolje je da provjerimo — reče O'Brien.

— Dobro, Time. Ne miči se odavde — odvrati mu Curtis i vrati se kolima.

— Što se događa, Curtise? — upita ga Elena zabrinutim glasom.

— Možda nije vrijedno spomena, ali svejedno neka Jaqui zaustavi kola dok mi ne provjerimo ne vreba li nas neka opasnost iza zavoja — odvrati joj Curtis, te odgalopira natrag k O'Brienu.

— Ja ću poći naprijed, Time. Ti ostani ovdje — dobacio je O'Brienu.

— Čekaj! — doviknuo mu je O'Brien. — Ti si bolji strijelac puškom, a ja sam brži revolverom. Pokrivaj me — odvrati mu O'Brien.

Curtis potvrdno kimne. Izvukao je karabin iz toka u sedlu kad je O'Brien s revolverom u ruci pojahao prema guštiku na zavoju ceste.

O'Brien je dojahao gotovo do okuke kad je Curtis opazio odbijesak metala u guštiku.

— Time! Pazi!

Još dok je vikao, Curtis podigne pušku i nacilja. Puška ga udari o rame od pucnja istog trenutka kad je O'Brien pao s konja pogoden. Zatim je Curtisa nešto dohvatilo snažno po glavi. Osjetio je kako mu puška klizi iz ruku. Zamutilo mu se pred očima i on utone u mrak. Čuo je još kao kroz san pucanj revolvera i topot kopita koji mu se primicao, a zatim se srušio sa sedla u prašinu na cesti.

VIII

Prvo što je čuo kad je počeo dolaziti k svijesti, bilo je struganje čizama tik uz njega. Zatim je osjetio kako mu nečiji prsti opipavaju ranu na glavi.

– Ne miči se, vodniče! Dobio si po glavi, ali ostat ćeš živ. Nema straha. Ako te Stovall ne ubije, dakako.

Curtis zažmirka očima. Upro je pogled u mršavo, preplanulo i neobrijano lice. Oči što su ga gledale bijahu sive i zabrinute.

– Elena? – tiho će Curtis.

– Ona žena? Živa je. Napucala je dobro Bircha iz staroga mornaričkog kolta. Jedva sam Eva nagovorio da je ne ustrijeli na mjestu. Da je ružna, ni ja joj ne bih mnogo pomogao. – Glas je zatim nastavio tihim šaptom.

– Ne piše joj se dobro, vodniče, a ni tebi boga mi, a još manje onoj dvojici gizdavih Meksikanaca. Ev će vas sigurno ostaviti kojotima za hranu pošto se najprije zasiti žene. Možeš li sjesti?

Curtis osjeti ruku pod ramenom. Čovjek ga je podigao i posjeo. Curtis se začudi koliko je snage u tom mršavom čovjeku.

– Vodniče, čuj... nagodimo se. Ja znam da ću kad-tad morati odgovarati za svoja djela, ali ubio sam samo u samoobrani. S ovom sam se družinom spetljao prije mjesec dana. Ali da sam onda znao što sad znam, nikad im se ne bih pridružio. Stovall je lud čovjek. A ja ne volim bezrazložna ubijanja. – Mršavko je načas zamuknuo i ogledao se oko sebe.

– Evo što ti predlažem. Ja ću gledati da žena ostane živa... a i ti, svakako. A ti ćeš mene pustiti kad dode vrijeme da odma-glim u Stjenjake. Uhvate li me, reći ćeš sucu što se dogodilo. Ne bih volio da me objese. Nema drugog izbora. Ako ne uspijemo, svi ćemo završiti kao hrana lešinarima.

– Vrijedi – reče Curtis. – A O'Brien?

Mršavko potrese otužno glavom.

– Drugi je vojnik gotov, vodniče. Nema mu spasa.

Mršavko je gurnuo pljosku Curtisu u ruku.

– Pij dok ne gledaju. Zovem se Brazos.

– Curtis. Daniel. Ili što je ostalo od njega.

– Dobro, Curtise. Sjedi tu gdje jesi. Ja odoh kolima da vidim što oni smjeraju – rekao je Brazos, uzeo svoju pljosku i pošao natrag do kola. Curtis je gledao za njim.

O'Brien je ležao naslonjen na kotač kola. Elena se sagnula i rupcem zatvarala O'Brienu ranu na prsima. Uz O'Briena je krupan, plećat razbojnik s rukom koja mu je visjela u krilu, napola sjedio a napola ležao. Ispred kola jato muha zujalo je oko mrtvaca. Curtis je znao na prvi pogled da Jaqui nikad više neće kočijašiti Eleninim kolima. Don Corrizo i Don Lopez, zavezani leđa uz leđa, naslonili su se na stranu kola; Lopez raskolačenih očiju od straha, Corrizo uspravan i dostojanstven zurio je u jednu točku na dalekom obzorju.

Čovjek lisičja lica stajao je uz Elenu, odmjeravajući je očima kao konjski trgovac rasnu ždrebicu. Curtisu se učinilo da je već negdje vidio to lukavo lisičje lice. Čovjek je odjednom naglo pograbio Elenu za stražnjicu.

Okrenula je glavu, pogledala ga jarosno, ali kad je progovorila, glas joj je bio odmjeren i odlučan.

— Skidajte te ruke s mene. Vidite da previjam ranu.

Čovjek se nasmijuljio i pokazao joj svoju krezubu čeljust. Uspravio se.

— Vatrema si ti ždrebica, a?

— rekao je, podvukao ruku ispod Elenine. — Mislím da ću te zadržati za rasonodu.

Elena je nastojala da ostane mirna i da obuzda val srdžbe i osjećaj ogavnosti što se u njoj uzburkao.

— Droljo! — glas mu je bio grub i oštar. Po njegovu ubrzanom disanju Elena je zaključila da je uzbuđen. — Praviš se važna. Tulit ćeš ti meni još kao junica kad je žigošu!

Unatoč strahu koji joj je stisnuo srce, pravila se kao da ga ne čuje. Odmah kraj njih ranjeni je razbojnik zastenjao od boli.

— Bolje bi ti bilo da Birchú previješ ranu. Ti si mu i napravila tu rupetinu, pa je sad i začepi — otresao se na nju Stovall.

— Nek se strpi — odgovorila mu je odlučnim glasom i sama se iznenadila njegovom čvrstinoš. — On neće iskrvariti. Šteta je samo što ga nisam pogodila u srce. Skratila bih muke njemu i sebi!

Kad je to čuo, Stovall je prasnúo u smijeh, a ona je kleknula uz ranjenog razbojnika.

— Kujo, zadavit ću te zbog ovog — procijedio je Birch kroz zube.

— Jeste li se prepali smrti ili ste se uzrujali stoga što vas je pogodila žena? — upitala je Elena Birch dok mu je previjala ranu. — K tome, ne biste se usudili ni da me taknete dok

vam to ne dopusti vaš vođa i gospodar.

Kad je ustala, vidjela je kako Stovall razgovara s mršavim razbojnikom.

— Crnjo je živ?

— Da. Glava mu je malo prodrmana.

— Sad ga neću promašiti.

Curtis je čuo i vidio kad je Stovall napeo kolt. Zatim mu ga je uperio među oči.

— Čekaj! — povikao je mršavi razbojnik i uhvatio Stovalla za ruku. — Kamo si navalio? Ja ne volim nositi teške stvari. Crnac je jak kao mazga, a kola su puna stvari. Dobro će nam još doći.

Stovall je oklijevao. Oči su mu se stisnule, a zatim je zakimao glavom.

— Nek ti bude, Brazose. Uvijek sam želio imati vodnika za posilnog — reče Stovall i spremni kolt u korice.

— Nekako si mi poznat, Crnjo — dobacio mu je Stovall. I Curtisu se taj razbojnik učinio poznatim, ali nikako se nije mogao sjetiti gdje i kad ga je već vidio.

— Nije važno — dobaci mu Stovall. — Meni su ionako svi Crnci jednaki.

Curtisu je odlanulo kad mu je Stovall okrenuo leđa. Uskoro je osjetio Brazosovu ruku pod ramenom.

— Možeš li hodati, vodniče?

— Mogu, mogu. I hvala ti, Brazose.

— De nada. K tomu, još nije sve gotovo. On je podla huljetina, Curtisu. Ako ne budeš mogao hodati, ustrijelit će te ko psa.

– Brazose, kad mi je glava u torbi, ja ću za nju i brdo pomaknuti – reče Curtis te učini nekoliko nesigurnih koraka.

Čuo je lupu i viku iz kola. Brazos ga je odmah pustio da sam stoji na nogama.

Stovall je izbacio Elenin veliki kovčeg iz kola, skočio za njim na zemlju i na silu ga otvorio.

– Pazi, boga ti! – oduševljeno je uzviknuo vođa razbojnika.

– Hrpetina srebrnjaka! Čini mi se da nam se ovaj izlet ipak isplatio.

– Ne morate ih brojiti, gospodine Stovall – Elena mu je prišla s druge strane kola. – U kovčegu ima točno tri tisuće srebrnjaka. Uzmite ih, a nas ostavite na miru.

U njezinu glasu nije bilo poniznosti. Ona nije zaklinjala. Ona je tražila nagodbu. Zatim je prišla Curtisu i obrisala mu krv s rane na glavi.

– Ostavi se tog crnčine, ženo!

– zarežao je Stovall.

Elena se okrenula na peti i zagledala se u oči Stovallu.

– Gospodine Stovall – počela je ledenim glasom – puca meni jedna stvar što vi govorite, činite ili mislite. Ako me želite spriječiti da pomognem ranjenom čovjeku, onda me morate odmah ustrijeliti.

Stovall se ukipio, a zatim su mu oči počele prelaziti po raskošnim Eleninim oblinama. Nasmijuljio se i oblizao usne.

Hajde, hajde, pokrpaj svoga crnog mezimca, dok ja ne prebrojim tvoje srebrnjake. Poslije ćemo ti i ja porazgovarati.

Čim je prebrojio novce, Stovall pođe prema dvojici Meksikanaca što su stajali privezani

uz kola. Strgnuo je kesu što je visjela Don Corrizu o pasu i razvezao je.

– Gle, gle, puna je zlatnika – rekao je i bacio je u otvoren Elenin kovčeg. Prišao je zatim Donu Lopezu. Krčljavi je Meksikanac zacvilio od straha i trgnuo se unatrag od dodira. Stovall ga udari šakom u želudac, a kad se Don Lopez previo, hitro mu je iz džepa izvukao lišnicu i otvorio je.

– Molim vas... molim vas, senjor – Lopez ga je zaplakano preklinjao. – Ja ću vam ... kazat ću vam gdje još ima mnogo novca... mnogo novca, samo mi poštedite život.

Elena je opazila kako se Don Corrizo ukrutio kao svijeća.

– Gdje?

– Obećajte, senjor... da ćete me pustiti.

– A ostali?

– Samo mene, senjor. Dajte mi časnu riječ.

– Časna moja riječ – reče Stovall i nakloni mu se podrugljivo.

– Ispod poda u kolima, tajni je tamo pretinac, pun je novca, dovoljno da meni poštedite život – izbrbljao je Don Lopez.

– Pogledaj, Brazose – naredio je Stovall mršavom razbojniku.

Brazos se popeo odmah u kola. Uskoro su čuli kako pucaju daske na podu u kolima.

– Tu je, Eve. Ima petnaestak kila što srebrnjaka što zlatnika.

Don Lopez se sretno smijeskao.

– Imaju oni novac, senjora i Don Corrizo, a ja sam siromašak...

Stovall potegne nož. Jednim zamahom prerezao je konop kojim su bile vezane Lopezove ruke. Lopez se uspravi. Smiješkao se od sreće, a njegov zlatni zub u ustima zabljesnuo je na suncu. Trljao je zapešća i klanjao se ponizno vodi razbojnika.

Stovall još jednom zamahne naglo rukom. Lopez posrne unatrag prema kolima i tresne na stražnjicu. Krv mu je šiktala iz prerezana vrata. Izbečio je oči, a Stovall mu pride, uhvati ga za kosu i podigne glavu. Vrškom noža izbio mu je zlatan zub sebi na dlan. Zatim je nehajno obrisao nož o rukav priklanog Meksikanca.

— Glupog li Meksikanca. Ništa bolje nije ni zaslužio — prosiktao je zadovoljno Stovall.

Prišao je Don Corrizu s nožem u ruci.

— Stanite! — povikala je Elena. — Učinit ćete vrlo skupu grešku ako ubijete Don Corri-za... i mene.

Gotovo da se moglo vidjeti na razbojnikovu licu kako pohlepa za novcem nadvladava njegovu žeđ za krvi.

— A zašto, mala moja bludnice?

— Naše su obitelji... don Corrizova i moja... bogate. Platit će vam visoku otkupninu za nas.

— Gdje?

— U Santa Feu, u guvernerovoj palači, radi prijatelj naših obitelji. Vaš će mu čovjek dostaviti poruku koju ću mu ja napisati. Vi ćete samo odrediti visinu otkupnine i mjesto isplate.

Sjena je preletjela preko Stovallova lica. Kolebao se.

— Ostavi se toga, Eve! preopasno je — opomenuo ga je Birch. — Vojska će nas pohvatati i povješati.

Stovall je netremice gledao Elenu u oči.

— Ne kažem ni da, ni ne. Razmislit ću. Koliko?

— Do Santa Fea je dug put. Nagodit ćemo se.

— Lukava si ti kuja, koliko si i lijepa — odvratila joj sumnjičavi Stovall, pa se okrene Brazosu i Birch.

— Na posao, momci! Birch, dovedi naše konje! Brazos raspregni kola, njih ćemo ostaviti ovdje! Stvari natovarite na konje iz zaprege. Žena će jahati, a Crnac i gizdavi Meksikanac mogu i trčati za nama. Pođemo li odmah, još smo danas u kanjonu Apaša.

— Gospodine Stovall!

Razbojnik se okrenuo prema Eleni.

— Budem li jahala, moram se presvući.

Stovall potvrdno kimne glavom.

Elena je otvorila svoj kovčeg s odjećom. Prstima je među haljinama napipala maleni revolver derringer. Samo da joj se ukaže povoljna prilika... Pogledala je preko ramena. Stovall je stajao tik iza nje. Znala je da mora čekati priliku za odmazdu. Odabrala je plavo-bijelu košulju, koju joj je bio Skorpion poklonio onog dana kad ju je izbavio iz apaškog zatočeništva, i kožnate jahaće hlače. Na noge je obula jahaće čizme.

— Ja sam spremna — rekla mu je. Iznad razbojnikove glave opazila je kako se gomilaju crni oblaci i nagovještavaju oluju.

Za koji sat, pomislila je, sručit će se na nas kišurina koja će izbrisati sve tragove za nama.

Prije nego što je uzjahala, kleknula je još jednom uz O'Briena i stavila mu uho na prsa. Bio je mrtav. Pokrila ga je gunjem. kad je podigla oči, uhvatila je tužan pogled u Curtisovim očima.

Svi su šutjeli. Stovall je podbo konja i tužna je povorka krenula. Ruku zavezanih za leđa, s konopom oko vrata, koji je bio privezan za sedlo Stovallova konja, Curtis i Don Corrizo trčali su za vođom razbojnika.

Zatutnjao je grom i bljesnula je munja. Elena je kaskala na krupnom ridanu. Nije se ona plašila oluje... naviknuta da jaše mokra i pokisla, ali je bila nesretna što će pljusak izbrisati sve tragove njihovih konja.

Pred njom na stazi s lijeve strane rastao je velik bodljikav kaktus. Na njemu će, odlučila je, ostaviti putokaz za progonitelje.

Prijahala je kao slučajno kaktusu, pritisla nadlakticu na bodlje. Stisnula je zube od boli. Čula je kako se rukav košulje para, a zatim osjetila tople kapljice krvi niz nadlakticu.

Pogledala je oko sebe. Nitko ništa nije opazio. Zatim se ogledala. Komadić plavo-bijele tkanine njezine košulje ostao je visjeti na bodljama kaktusa. Njihove će tragove doskora isprati kiša, ali taj će komadić tkanine njezine košulje ostati kao siguran putokaz... osobito za Skorpiona, ako je igdje blizu.

IX

Kanjon Apaša! Koliko je vremena prošlo otkako je tamo posljednji put logorovala? Elena je dobro poznavala taj Kanjon i stoga su je morale tjeskobne misli. Strah joj je stisnuo srce. Da bi se u nj ušlo s južne strane, valjalo je pregaziti rječicu koja će nabujati od kiša u divlji brzac, gdje ih može odnijeti val plime kad budu usred matice. Nije se plašila toliko za sebe koliko za Curtisa i Corrizu, koji su išli pješice. Jedan pogrešan korak i voda će ih obojicu odnijeti u nepovrat, jer su bili zajedno svezani.

Odjednom, je Birch povikao:

— Ej, Eve, eno potoka! — riječi su bile gotovo zaglušene tutnjavom gromova, iza koje je slijedio novi prolom oblaka.

— Nađi prijelaz, Birch! Nabujala li, zadržat će nas ovdje dva dana! — doviknuo mu je Stovall.

Birch je nevoljko potjerao konja u kas. Stovall je zastao, pa pojahao korakom uz Brazosa koji je vodio konja s tovarom novca.

Elena je mogla čuti tek poneku riječ iz njihova razgovora, koju bi do nje donio zapuh vjetrova.

— Peeler... iza nas, Eve... Lacey... u kanjonu... čeka.

Elena je dobrano načulila uši ne bi li uhvatila još koju riječ, ali razbojnici su počeli tiše govoriti. Obodrio ju je svejedno tračak nade. Ako im je Peeler za petama, taj će znati pronaći tragove i tamo gdje ih nema. A postojala je mogućnost i da pronađe neki znak i slučajno, ili

da naiđe na tragove tog laceky-ja i pođe za njima... tko god bio da bio taj Laceky.

Gdje god da si, šerife Peeleru, zavapila je u nadi Elena, neka oluja bude milostiva prema tebi i tvoje oružje suho!

— Nije dublja od metra, Eve, ali neprstane raste. Puna je debela i granja — Birchov je glas odražavao zabrinutost.

— Idemo odmah preko dok još možemo — naredio im je Stovall.

Spuštali su se niz padinu. Elena je mogla vidjeti vrhove topola uz obalu rječice nekih stotinjak metara ispred njih. Stovall je potjerao konja u kas, Curtis i don Corrizo, koji su bili svezani konopom za njegovo sedlo, morali su trčati za njim, posrćući po skliskom blatu. Zaustavio se tek uz obalu bujice i okrenuo da vidi slijede li ga ostali.

— Brazose, što to radiš? — izderao se Stovall.

Mršavi je razbojnik već bio prerezao konop kojim su bile svezane Curtisove ruke.

— Ne vidim razloga zašto bi se utopili — odvrati mu Brazos dok je rezao konop na Corrizovim rukama — Ionako ne mogu pobjeći kad su vezani oko vrata za tvoje sedlo.

Stovall slegne ravnodušno ramenima kao da mu je svejedno što će biti s Curtisom i Corrizom.

— Smijem li vam nešto predložiti, gospodine Stovall? — upita ga Elena kad je dojahala do njega.

— Što opet hoćeš?

— Desetak metara nizvodno tlo je tvrđe. Tamo ćemo najlak-

še prijeći na drugu obalu. Ja dobro poznajem ovaj kraj.

— Ako misliš da si ti najpametnija, onda nas ti vodi. Samo zapamti, odnese li te voda, zbogom!

Elena je okrenula konja udesno i uskoro našla pješčani sprud gdje je prijelaz preko vode bio najbliži. Krupni ridan česak je zastao. Podbola ga je ostrugama, a konj je zagazio u mutnu vodu. Osjetila je kako mu se mišice napinju dok je njoj voda ulazila u čizme.

Ogledala se. Stovall je imao pune ruke posla da smiri svoga konja, koji se očito plašio brzaca. Brazos je hitro grabio preko bujice, a Birch je upravo bi zagazio u vodu, vukući za sobom tovarnoga konja.

Napokon, voda je postajala sve plića i plića i Elena je izišla na kosinu suprotne obale. Stovallov je konj bio odmah iza nje, uspuhan i raskolačenih očiju od straha.

Iskosa je opazila kad je velika klada udarila Dona Corriza. Meksikanac se srušio pod zapjenjenu vodu i potegnuo za sobom i Curtisa.

Elena je nagonski podbola svog ridana i vrisnula. Krupni je ridan udario u Stovallova konja. Stovall je gotovo pao sa sedla u vodu. Elena je pograbila uzde Stovallova konja dok Curtis ponovo nije isplovio na površinu i izvukao sa sobom i Corriza.

Elena nije puštala uzde Stovallova konja dok Curtis i Corrizo nisu isplivali na obalu, a tek tada je postala svjesna da je

Stovallov revolver uperen u njezine grudi.

— Prokleta kujo! Htjela si me utopiti! — zasiktao je Stovall.

Čula je škljocanje kad je Stovall napeo revolver. Ali nije opalio. Brazos se začas našao između njih i otklonio mu ruku s revolverom u stranu.

— K vragu, Eve, zar te moram neprestano podsjećati da ćemo za njih dobiti grdni novac? — reče mu Brazos.

Vene na Stovallovu vratu iskočile su prst debele, ali luđački odsjaj u njegovim očima već se polako gasio.

Ako mi se ispriječiš još samo jednom, Brazose, dobit ćeš tane u čelo. A ti — jarosnim je očima ošinuo Elenu — kurvetino, prevršila si svaku mjeru. Vrijeme je da te...

Ali Elena je znala da je ono najgore već prošlo.

— Oprosti, Eve, ja sam samo mislio na novac koji možemo za njih dobiti — Brazos se pokajnički ispričavao.

Elena je pogledala unatrag na bujicu. Voda je neprestano bujala. Da su je pokušali prijeći malo poslije svi bi se utopili ili bi morali ostati zarobljeni na suprotnoj obali.

Stovall je dopustio Brazosu da ih povede uzduž usjeka po izbočini kanjona prema napuštenoj pastirskoj kolibi na zaravanku obraslom u šibljje.

Pogledala je Stovalla i zadržala cijelim tijelom od tjeskobne strepnje. Misao da će se to lisičje lice nadviti nad nju, da će je opipavati te gramzljive ručetine, i da će ona na sebi osjetiti težinu toga pohotnog tijela... bijaše više od valjana razloga

da strepi od tog trenutka i da ga se gnuša. Elena je, doduše, to sve već jedanput pretrpjela u apaškom taboru... ali tada je njezino srce bilo prazno... a sad kad je Stovall uzme, on neće samo okaljati njezino tijelo već će u njoj razoriti i divnu uspome- nu na čovjeka koji ju je zadnji imao... na Logana Kincaida.

* * *

Skorpion je zabezeknuto buljio u kotač na opljačkanim kolima dok su mu se glavom rojile svakojake misli. Drhtavim prstima ičšeprkao je medvjedi čaporak između okvira kotača. Smrknuo se, a srce mu je stisla zebnja. Taj je čaporak već jednom vidio kao privjesak na tankom remenčiću oko Elenina vrata. Bijaše to njezina uspomena na mučne dane zatočeništva u apaškom taboru, koji je ponosno nosila na povratku kući u Meksiko.

Stiskao je čaporak u drhtavoj šaci misleći na tu ženu izuzetne ljepote dok ga čaporak od silnog stiska nije ubo u dlan, što ga je vratilo u zbilju.

A zbilja je bila više nego kruta. Nije se usudio o njoj ni razmišljati jer su ga odmah počele salijetati najcrnje misli o zlosretnoj sudbini lijepe Elene.

Vidio je svojim očima kad su Stovallove mazge krenule prema sjeveroistoku gdje se nalazio kanjon Apaša. Elena mu nije mogla ostaviti rječitiju poruku ni da mu je napisala pismo na tri stranice. Elena je bila u Stovallovim rukama u kanjonu Apaša.

Ruke su mu drhtale kad je čučnuo ispred kotača Eleninih

kola. Stavio je čaporak na koljeno te iz džepa na prsima košulje izvadio list papira: svoj popis imena. Dugo i zamišljeno gledao je ime Stoner i začas mu je bilo jasno da su Stoner i Stovall jedna te ista osoba. Uzbudjenje zbog tog otkrića miješalo se sa srdžbom i osjećajem hitnosti, osjećajem da više ne smije izgubiti ni trenutka ako želi spasiti Eleni iz pandži čovjeka lisičjeg lica.

Spremio je popis i čaporak u džep i zajahao vranca, te ga potjerao prema sjeveroistoku. Ni kilometar od opljačkanih kola podigao se na sedlu i zagledao u veliki bodljikavi kaktus uz stazu ispred sebe.

Zaustavio je vranca i strgao s bodlji mokru krpicu plavobijele boje. Prepoznao je tkani nu košulje koju je poklonio Eleni one večeri kad je spalila svoju indijansku haljinu od jelenje kože u logorskoj vatri dok su se vraćali u Meksiko iz apačkog tabora, gdje ju je iskupio za konje i puške.

U trenu mu je pred očima preletjela slika nasilja u Bristoeu. Ponovo je bio u svojoj malenoj farmerskoj kućici i grčevito od straha, zebnje i nemoći stiskao haljinu žene, svoje ljubljene žene, dok mu je njezin vrisak parao mozak.

Tlapnje učas nestade kao što je i došla, a pred očima mu ostane samo lik čovjeka lisičjeg lica. Jedva se suzdržavao da ne podbode vranca u propanj i da tom čovjeku zavrne vratom što prije. Ali pogled u sunce potvrdio mu je da do kanjona ne može stići prije noći.

Pojahao je brzim kasom, premještajući se s vranca na dorata svaka dva sata kako bi što manje izmorio konje i što brže putovao. Svejedno, znao je da u kanjon neće stići prije ponoći.

Olujni tmasti oblaci valjali su se prema zapadu. U suton, kad se nebo razvedri, obasjat će ga sitne zvjezdice i izići će mjesec. Trudio se da ne misli što se do tada sve može dogoditi Eleni. Znao je da svu svoju pažnju i sve svoje misli tog časa mora usmjeriti na stazu pred sobom i nije htio slušati što mu je govorila njegova strepnja.

Razmišljao je što bi on učinio da je na Stovallovu mjestu. Vođa razbojnika će jamačno postaviti straže na južnom i sjevernom ulazu u kanjon. Odlučio je stoga da se u klanac kanjona prebaci preko Vrletne hridi. Mogao je on bez pola muke izići na kraj sa stražom da je htio, ali za to više nije imao vremena.

Stiskajući neprestano plavobijelu krpicu Elenine košulje u desnoj ruci, zakleo se sam sebi da će narednik Stoner umrijeti prije nego što sutra uvečer hukne sova.

Ovelika gvalja gušila ga je u grlu pri pomisli na Eleni. Čovjek koji sebe naziva Ev Stovall ubio mu je na okrutan način već jednu ženu koju je obožavao.

Neće mu dopustiti da ubije i drugu.

X

Stovall odgurne limeni tanjur priznajući nerado sam sebi da je ta žena, iako čak diže previsoko nos kao da je neka meksi-

čka plemkinja, kadra skuhati ukusnu večeru i na logorskoj vatri. Zagledao se trenutak u njezine hlače koje su se napele dok je Elena, nagnuta nad vatru, raspirivala žeravicu ispod lonca za kavu. Lakomo se obli-
zao. Već je tome davno otkako je posljednji put... Ogledao se zatim po punoj kolibi.

Birch je pohlepno žderao ostatke svoje večere, brišući tanjur komadićem lepinje. Brazos je već bio pojeo svoju i odmarao se sjedeći uz vatru. Glavu je položio na ruke prekrížene na koljenima i dremao. Laceky se ispružio naslonjen leđima o zid kolibe i dimio iz svoje lule. Remingtonku je držao preko krila i svojim lukavim zelenim očicama motrio svaku kretanju Eva Stovalla. Laceky je odviše volio novac i nije htio da mu ga Stovall digne ispred nosa.

Dva zarobljenika zavezanih ruku i nogu, sjedila su pod zidom nasuprot vrata. Vodnik je pojeo samo nekoliko zalogaja večere. Meksikanac svoju nije ni taknuo. Šutio je neprekidno kao zaliven i piljio slijepo u jednu točku.

Stovall opazi da crni vodnik ne skida očiju s njega. Pogledi su im se sreli. Gledali su se jedan trenutak u oči. Zatim se Stovall protegnuo i ustao. Treperenje svijeća još je više izoštrilo uglate obraze njegova lica.

– Laceky.

– A?

– Diži guzicu i nosi se dolje na južni ulaz u kanjon. Dobro otvori oči. Pucaj u sve što se miče.

Laceky ustane. Remingtonicu je položio preko podlaktice desne ruke. Pogledao je najprije Stovalla, a zatim Elenu.

– Spremaš kućnu zabavu, Eve?

Curtis opazi da se Stovallu vrat zacrvenio, ali dok je otvorio usta, Laceky je već nestao u noći.

– Brazose!

Mršavi razbojnik podigne glavu, otvori oči i zagleda se upitno u Stovalla.

– Ustaj i čuvaj sjeverni ulaz. Nemoj da mi zaspiš na straži!

Curtisu se na tren učinilo da će Brazos odbiti da se pokori zapovijedi. No slegnuo je ramenima, uzeo pušku i ne pogledavši ni lijevo ni desno izišao iz kolibe.

Stovall je zatim prišao Curtisu.

– Crnjo, otkako sam te ugledao, razmišljam gdje sam te već vidio. Tko si ti i odakle si?

– Daniel Curtis, vodnik, konjička četa F, Fort Bridger.

– Na kojoj si se strani borio u ratu?

– Za Sjever.

Stovall kimne glavom.

– Imao sam nekoliko crnjaka u svojoj četi. Jednog sam i ustrijelio kad je postao drzak – reče Stovall pa pograbi vojničku kapu s Curtisove glave. Skinuo je svoj prljavi i masni šešir i nabio kapu sebi na glavu. Nasmijuljio se.

Curtis je u trenu prepoznao to lisičje lice pod vojničkom kapom. Teku mora izgubljena pamćenja digla se s Curtisova sjećanja i pred očima mu sine slika farmerske kuće i muškarca i žene u njoj. Ponovo je u uši-

ma čuo pucanj, drapanje rasparrane haljine, vrisak žene. Crna je ruka tada zgrabila zamazani rukav plave uniforme sa dva narednička širita i strgnula je s bespomoćne i od straha izbezumljene žene. Zatim još bljesak vatre iz cijevi revolvera, u darac teškog olova u prsa i potpun mrak obavio je Daniela Curtisa, vojnika iz čete pensilvanijskih strijelaca.

Zbilo se to u mjestu Bristoe Station.

Zagonetka pomračenog sjećanja bila je napokon riješena za Daniela Curtisa. Za Daniela Curtisa čovjek pred njim nije više bio Ev Stovall nego narednik Stoner, čovjek koji je urezao duboku brazgotinu preko njegovih crnih prsa i još dublju u njegovoj savjesti mladog vojnika, čovjek odgovoran za zločin, za krvoproliće, za strahovito zverstvo, koje je počinio kod postaje Bristoe.

Tog se trena Daniel Curtis dosjetio i tko je Skorpion. Mladić s farme, koji, čini se, ipak nije umro. Curtis je također znao da je samo nekoliko vojnika iz čete pensilvanijskih strijelaca preživjelo rat. Elena mu je rekla da Skorpion nosi sa sobom popis njihovih imena. Nije bilo više nikakve sumnje da su dva preostala imena na tom popisu Stoner i Curtis.

Postao je svestan da grčevito stiska zube, zadržava dah od boli u prsima. Prisiljavao se da razmjerno mirno i pravilno diše kako bi pritajio nenadani ukipjeli bijes i mržnju u svom srcu.

— Nije važno — dodao je Stovall, nahevši kicoški kapu —

da li sam te već negdje vidio ili ne. Mrtav crnjo je mrtav crnjo.

Razbojnik se okrenuo i zagledao u Elenu. Uspravila se i ukipjela kad joj je prišao i gurnuo joj ruku u njedra kroz raskopčanu košulju. Oči su joj ukočeno hladno zurile u jednu točku. Izraz na licu ostao je nepromijenjen, skamenjen.

Daniel Curtis osjeti kako mu se napinju mišići kao da će popucati. Konop mu se urezao u zglobove ruku do krvi dok je njima trzao tako snažno da je olabavio konop.

Obuzela ga je nova nada. Samo da nekako oslobodi ruke! Da čvrsto ščepa narednika Stonera za vrat, da ga uguši, Elena bi bila slobodna. Mogla bi pobjeći iz kolibe i spasiti se. Sakriti se negdje dok ne dođe pomoć. Ta ona je dobro poznavala taj kanjon i okolicu.

Što će time staviti glavu u torbu, Curtisa to nije ni najmanje plašilo. On je bio pripravan i poginuti samo da spasi tu ženu koja mu je bila povjerena na čuvanje. Bojao se samo što će time ugroziti i život Meksikanca. Pogledao ga je. Don Corrizo mu se osmjehnuo, prvi put otako su pali u zatočeništvo, i kimnuo mu glavom kao da odobrava njegovu nakanu. Don Corrizo je počeo oprezno povlačiti noge, savijajući ih u koljenima dok mu pete nisu dotaknule bedro. Meksikanac se podigao, a Curtis opazi kako njegovi smeđi prsti opipavaju sare čizme. Don Corrizo je imao uza se nož!

Curtis okrene glavu na drugu stranu da ne bi privukao pažnju razbojnika na Meksikanca.

Pogledao je Bircha. Plećati razbijnik posve se zanio predstavom uz vatru, promatrajući napeto što Stovall radi sa ženom.

Curtis je naglim trzajima olabavio čvor na konopu klizavu od krvi, te skupivši prste polagano ih izvukao iz omče.

Nastupilo je vrijeme čekanja i strpljenja za Daniela Curtisa. Curtis je znao da ga čeka sigurna smrt ne uspije li od prve onesposobiti Stovalla. Znao je da mu je život od tog časa odmjeran minutama.

Prsti su mu iza leđa na podu napipali kamen veličine jajeta, koji je ispao iz trošnog zida kolibe. Slabo je to oružje, pomislio je, ali bolje išta nego ništa. Čovjek se ipak ne osjeća tako bespomoćan kao dok je praznih ruku. Čvrsto je stisnuo kamen u šaku.

Laceky je čvrsto upro pušku o rame i obavio kažiprst oko okidača. Držao je na nišanu usamljenog jahača koji se približavao kanjonu s južne strane. Zatreptao je očima kad mu se slika pred nišanom zamutila pod blijedim sjajem mjesečine. Morat ću pričekati, zaključio je, još koji trenutak dok ne budem siguran da ga neću promašiti.

Lacekyju se nikamc nije žurilo.

Okružni šerif Al Peeler sagnuo se na sedlu da još jednom pogleda tragove na mokroj, ali utabanoj stazi. Otisci pet konja i dva čovjeka bili su vidljivi čak pod blagim svjetlom mjeseca mladaka. A tragovi su vodili ravno u kanjon kojega su se zi-

dovi sve više sužavali i uzdizali iznad glave šerifa Ala Peelera.

Zaustavio je zapjenjenog šarca pa dugo i pomno promatrao visoke litice s obje strane kanjona. U guduri je zapazio barem desetak pogodnih zaklona gdje se mogla sakriti zasjeda i obasuti nezvanog gosta olovom.

A možda gore i nema nikoga.

Odvagivao je koliko je još snage ostalo izmoždenom šarcu pod njegovim sedlom. Prevalili su zajedno mnogo kilometara slijedeći brzo tragove Stovalla i njegove družine. Konj je više nego zaslužio dug odmor i obilan obrok zobi, ali Al Peeler je bio svjestan činjenice da se mora požuriti ako želi izbaviti mladu ženu neozlijeđenu i nepovrijeđenu iz ruku krvoločnog Stovalla.

U šarcu je bilo još snage za vratolomni galop, zaključio je Peeler, te izvukao pušku iz toka u sedlu, sagnuo se nisko uza sam vrat šarcu i podbo ga u propanj.

Vrancu su se prsa napinjala od zadihanosti, a sukrvava pjena skupila mu se oko uglova gubice i na žvalama kad jer Logan Kincaid skočio s njega na vrhu hridine iznad kanjona Apača. Kincaid je dvaput promijenio konje dok nije stigao do Vrletne hridi, ali vranac je platio najveći danak njegovoj žurbi.

Izišao je iz sjene ispod hridina. Oko kilometra ispod sebe mogao je razabrati obrise stare pastirske kolibe i učinilo mu se da kroz prozorčić na njoj nazire blijedožućkasto svjetlo. Do ušiju

mu je dopirao daleki huk brzaca. Kincaid tiho opsuje. Računao je da će do njegova dolaska val plime već otjeći i bujica splasnuti. Po hukanju nabujale vode odozdo zaključio je da se prevario u računu.

Ta mu je spoznaja posve ukočila udove. Obuzeo ga je nena-dan strah, jer Logan Kincaid nije znao plivati, a morao je svakako prijeći tu bujicu podivljalih brzaca i virova, jer je onuda bio jedini prolaz kojim se mogao došuljati neopažen u kanjon i tako zaskočiti nepripravnog Stovalla.

Zamotao je vojnički kolt s dvadesetak naboja u nepromočivu vrećicu od voštanog platna, i spremio ga pod košulju. Nedostajale su mu njegova dvojcijevka sačmarica i teškokalibarska puška springfield, ali morao ih je ostaviti zajedno s konjima, jer s njima u ruci ne bi mogao prijeći nabujalu rječicu.

Oprezno se spuštao strmom padinom, držeći se za granje grmlja i stabala, pazeći da se ne posklizne i ne otkotrlja naglavačke u vodu. Oznojio se od muke i rana u ramenu ponovo ga je počela peći. Tople kapljice krvi što su mu se cijedile niz pazuh, potvrdile su da mu se od napora rana opet otvorila. Jednom je zastao da odahne, jer mu je dugo i zamorno jahanje podrezalo snagu.

Napokon je stigao i do izbojka u kamenom zidu kanjona, nekoliko metara iznad ruba vode. Zagledao se u tamnu zahuktalu virovitu bujicu i granje, panjeve i debla koje je sa sobom nosila. Učinila mu se opasnijom nego što je zamišljao.

Poplava je čak izmijenila tlo kanjona. Mjesto koje je odabrao za prijelaz bilo je, koliko se sjećao, duboko oko metar i široko najviše deset metara, a u tom je času bilo dvaput šire, a samo je bog znao koliko je duboko, s izrovanim rupama u koritu.

Zagazio je u vodu.

Brzina bujice gotovo ga je srušila, a voda mu se još nije bila popela ni do vrha čizama. Svladan panikom, koja mu je stisla grlo, umalo da se nije okrenuo i pobjegao iz vode. No pomisao na Stovallove prljave ruke na bijelim Eleninim grudima spriječila ga je da se vrati. I hrabro je zakoraknuo u duboku vodu.

* * *

Elena se jedva svladala da ne brizne u jecanje od boli, poniženja i gađenja kad su se Stovallovi oštri i prljavi nokti zaboli u nježnu kožu. Uspjela je ostati hladna kao kamen i po cijenu da njezino tijelo poklekne.

Bol je odjednom popustila. Stovall je povukao ruku iz njezinih njedara da bi je grubo pograbio za bradu i okrenuo joj na silu glavu dok nije gledala ravno u njegove pomahnitale oči, sužene u točkice od pohote i, osjećala je Elena, mržnje.

— Dobro, gospodice, kad ćete — Stovallov je glas bio ludčki tanak i stegnut i tik uz njezino uho — imam ja vrlo dobar način koji će te natjerati da cviliš ko ranjena kuja.

Pustio joj je bradu i u tri brza koraka prišao Birchju koji je sjedio naslonjen na zid i dimio iz cigare koju je oteo Donu Corrizu. Elena se povukla korak

unatrag prema svojoj platnoj torbi gdje je sakrila revolver derringer koji je krađom uzela iz svoga kovčega s odjećom.

Stovall je naglo potegnuo cigaru iz Birchovih usta, pa se okrenuo prema Eleni gledajući je pomamno.

— Birche — rekao je preko ramena svom drugu gledajući netremice Elenu u lice — sad ćeš vidjeti kako ću ožigosati ovu divlju ždrebicu i naučit ćeš kako možeš na njoj ostaviti svoj znamen a da joj ne ispržiš ništa čime ćeš se poslije poigrati.

Stovall zakorakne prema Eleni. Želudac joj se stisnuo pri pogledu na užareni vršak cigare, a strah joj se zastaklio u očima.

— Naredniče Stoneru!

Curtisov je glas bio snažan i dubok u toj malenoj kolibi. Razbojnik je zastao u pola koraka kao ukopan. Zatim se okrenuo i s mržnjom pogledao Curtisa.

— Kako si ti to mene nazvao, crnčino?

— Sjetio sam se gdje smo se sreli, naredniče Stoneru. Služili smo zajedno u četi C Hendersonovih pensilvanijskih strijelaca kod postaje Bristone. — Tamo ste izveli istu ovu točku, naredniče. Sjećate se farmerske kuće i djevojke? Mladića kojeg ste ustrijelili? E, vidite, on nije umro, naredniče. — Curtis je na trenutak zašutio da udahne zraka i da vidi što će na to Stovall. Po bljesku u razbojnikovim očima zaključio je da ga je Stovall prepoznao.

— Možda ste čuli za Skorpiona — nastavio je Curtis.

— E, to je on, onaj mladić. Ima vaše ime na svojoj crnoj listi, i on je možda već vani pod

prozorom i uperio je u vas svoju sačmaricu kojom je raznio i Briggsa i Pastora. Razbojnik nagonski pogleda u prozor, a Curtis se samozadovoljno nasmejulji.

— I moje je ime na njegovu popisu jer Skorpion misli da sam i ja s vama sudjelovao u zvjerstvu koje ste tamo počinili. On, na žalost, ne zna, naredniče — krajičkom oka Curtis opazi da se Elena približila svojoj platnenoj torbici — da sam vas ja htio spriječiti i da ste zbog toga pucali u mene.

Curtis se podigao na noge, upirući se leđima o hrapavi zid kolibe. Čvrsto je stiskao kamen u šaci.

— O da, sad te se dobro sjećam, crnčino. Jedini Crnac kukavica koga sam ikad upoznao. Ali ovaj ću put, boga mi, završiti posao kako to bog zapovijeda — reče Stovall i posegne za revolverom u koricama.

Curtis hitne kamen, koji se odbije od Stovallova remana, a Curtis se odmah svom težinom baci na razbojnika. Vidio je uperen revolver, bljesak vatre i osjetio udarac zrna kad se sudario s razbojnikom. Stovall je pao, a Curtis na njega. Revolver ostade trenutak prikliješten između dva tijela.

Kad su pali na pod, Curtis je čuo još jedan pucanj, pa još jedan za njim, i još prije nego što mu se vid pomutio vidio je kako se Birch s krvavom rupom nasred čela i s nožem u grlu do drška ruši na pod uza zid. Elenin derringer dimio se iz obje cijevi.

Čuo je kako mu prilaze koraci. Osjetio je kako ga netko vuče za rame.

— Nemojte! — Curtisu se učinilo da mu glas dolazi iz daleka. — Bježite, Elena, Corrizo.. bježite... brzo!

Ostacima snage pritiskao je svojim tijelom razbojnika slušajući kako brzi koraci stružu po podu. Drvena vrata naglo su se zalupila. Zatim je u njegovim ušima nastupila tišina i za koji tren crna će zavjesa zauvijek pasti na oči vodnika Daniela Curtisa.

Vani, dvadesetak metara od kolibe, Elena je tiho zajecala kad je iz kolibe čula odjek još dvaju revolverskih pucnjeva.

* * *

Pucanj iz puške odjeknuo je kao grom kroz guduru kanjona. Šerif Al Peeler osjeti oštar bol u nozi priklještenoj ispod palog šarca. Konj se ritnuo još jednom u samrtnom grču i uginuo.

Peeler se zgrčio iza šarčeva trupla koliko je mogao, koristeći se tim zaklonom.

Čuo je kad je drugo zrno proparalo zrak i zazviždalo mu pokraj glave. Skutrio se još jače iza mrtvoga konja i učinilo mu se da konj nad njim biva sve teži i teži, a bol u nozi sve nepodnošljivija.

Ogleda se. Bio je najmanje dvadesetak metara udaljen od najbližega čvrstog zaklona, a čak da je i mogao izvući priklještenu nogu ispod ustrijelnog konja, ne bi ga ponijela ni desetak metara, a kamoli da na njoj pretrči razmak od dvostruko više metara.

Izvukao je kolt iz korica i čeznutljivo pogledao svoju pušku što je pala nedaleko od njega. Iskliznula mu je iz ruke kad je šarac pao pogoden. Napeo je kolt i usredotočio svu pažnju na stijenu povrh ulaza u kanjon.

Opazio je bljesak i osjetio udarac zrna u konjsko meso još prije nego što je čuo pucanj. Nije više skidao očiju s mjesta odakle je bljesnuo pucanj. Polagano je podigao kolt, naciljao i opalio. Ruka mu je poskočila uvis kad je potegnuo okidač.

Izbacio je dvije prazne čahure iz kolta i ponovo ga napunio, trudeći se da se ne obazire odviše na sve jaču bol u nozi priklještenoj konjskim truplom.

* * *

Logan Kincaid zastane usred matice nabujale rječice do koljena u vodi. Zastavio je dah da što bolje čuje pucnjeve iz kolibe.

Dvije sjene istrčale su na proplanak. Unatoč polumraku pod srebrnom mjesečinom odmah ju je prepoznao. Od silnog uzbuđenja umalo što nije zovnuo Elenu iz svega glasa, ali zdrav razum mu je nalagao da bude oprezan.

Vidio je kad je nestala u sjeni s nekim muškarcem. Muškarac je potrčao prema remudi iza kolibe, a Elena ga je vukla za rukav i nešto mu govorila. Zatim su oboje pobjegli u guštik.

Za njima je iz kolibe istrčao još jedan muškarac. Zastao je trenutak nasuprot rasvijetljenom prozorčiću kao da se koleba kojim smjerom da pođe. I njega je Kincaid odmah prepoznao po profilu njegova lisičjeg

lica u svijetloj pozadini prozora kolibe.

Kincaid užurbano posegne za revolverom u vrećici od voštanog platna pod košuljom. Čim ga je izvukao iz vrećice, napeo ga je i naciljao u narednika Stonera.

Nije opazio opasnost koja mu se hitro približavala. Veliko debelo jurilo je niz vodu nošeno brzacima. Udarilo ga je u rebra i on je pao. Usta su mu se odjednom napunila blatnom vodom, a pred očima mu se zamutilo. Osjetio je kako mu tijelo poskakuje nošeno bojicom po kamenitu tlu korita i kako struže po sprudovima. Lamatao je očajnički rukama na sve strane, gore-dolje, lijevo-desno, sve dok podivljala voda nije udarila njegovim ranjenim ramenom u nešto tvrdo i oštro. Presjekla ga je užasna bol, a zatim je izgubio svijest.

* * *

S mjesta na kojem je stražario nad sjevernim ulazom u kanjon Brazos je pažljivo motrio što se zbiva dolje u kanjonu, trudeći se da očima probije tamu noći što se protezala od njegove promatračnice gore na stijeni sve dolje do pastirske kolibe na proplanku. No ništa ne bi mogao vidjeti ni po bijelu danu, jer je udaljenost bila prevelika. Ali čuo je pucnjavu u daljini, zatumljeno praskanje dopiralo je do njega na krilima vjetra. Nešto je dalje prošlo u krivo, predmnijevao je, a postojao je samo jedan siguran način da dozna što.

Podigao se iz svoga neudobnog položaja iza gromade ka-

mena i držeći pušku preko ruke polagano počeo silaziti prema kolibi.

* * *

Šum tih koraka toliko je zakupio pažnju Ala Peelera da je zaboravio i na bol u nozi stiješnjenosti pod ustrijeljenim šarcem. Prisilio se da leži posve mirno, gotovo da ne diše, držeći pripravan kolt položen na prsima. Načulio je uši i napeto usluškivao noćne glasove i šuštanje vjetra u busenima trave.

Ponovo je čuo korake. Trnovita grana trljala se po trapericama. Činilo se kao da je mrtav. Koraci su mu prilazili sve bliže i bliže, sa strane, oko šarčeve glave. Preko nje će ga došljak moći ustrijeliti izbliza.

Peeler je odlučio da najprije izbroji do tri i da onda zapuca. Otada će čovjek iz zasjede izići na otvoreno između dva grma... Ako je dobro proračunao, ustrijelit će ga... ako nije, onda će on dobiti svoje. To je, uostalom, i bila tajna šerifovanja.

Stisnuo je zube od bolova u nozi kad se okrenuo u smjeru odakle su dolazili koraci u noći... i bio je više nego sretan što je brojio samo do tri.

Jedva dvadeset metara od njega čovjek je već bio upro pušku u njega. Peelerov prvi hitac iz kolta dohvatio je razbojnika nisko u trbuh, odbacivši ga unatrag. Puška je opalila od iznenadna trzaja, a zrno se zabilo u zemlju. Peeler je nekoliko puta zatreptao kapcima zaslijepljen odsjevom vatre iz cijevi kolta i ponovo opalio.

Nije mu trebalo danjeg svjetla da vidi je li pogodio. Čuo je

jauk i krkljanje, te je znao da ga je pogodio u pluća. Kad mu se vid razbistrio, oči su mu potvrdile ono što su uši čule. Razbojnikova puška ležala je na pijesku.

Podigao je kolt i još jedanput opalio u skvrčeno tijelo.

— Još jedan za sreću — promrljao je potihom.

Primirio se i strpljivo čekao još neko vrijeme da vidi da li je razbojnik došao sam.

— Oprosti, sinko — lagao je mrtvacu ispred sebe — ali morao si znati da u ovom poslu rade samo strpljivi starci. Jer nestrpljivi ne dožive starost.

Tek tada je imao vremena misliti na žarku bol u nozi. Pomaknuo se malo u udobniji položaj kako bi smanjio pritisak težine konjskog trupla na koljeno. Izbacio je prazne čahure iz kolta, napunio ga, i čim se odmorio izvukao je dugi lovački nož iz korica i dao se na kopanje zemlje ispod prikliještene noge.

* * *

Logan Kincaid dolazio je polako k svijesti, osjećajući kako ga oštri vrhovi naplavljenih grana i debala udaraju po tijelu, ali to su bili kao ubodi komarca prema bolovima u rani na ramenu.

Kad se posve osvijestio, vidio je da je napola u vodi, a napola na grmu. Ljevom je rukom obuhvatio kvrgavi panj. Noge su mu plutale po površini vode.

Čim su mu se oči razbistrile, pogledao je mjesec. Činilo mu

se da se nije mnogo pomaknuo. Brzo ga je odnio stotinjak metara nizvodno, gdje se nasukao na nisko grmlje. Tada se sjetio da je izgubio revolver.

Pokušao je ustati, ali noge su ga izdale. Četveronoške, na laktovima i koljenima, popeo se u grmlje. Drhtao je cijelim tijelom na hladnom vjetru u mokroj odjeći. Sjeo je na kamen, skvrčio koljena i s glavom na rukama čekao da prođe drhtavica.

* * *

Vonj svježe krvi, baruta i smrti udario je Brazosu u nos čim je zakoraknuo preko praga pastirske kolibe. Prekoračio je preko mrtvog tijela vodnika Curtisa i osjetio kako mu se želudac diže na povraćanje. Revolverski metak iz neposredne blizine gotovo je raznio vodnikovu lubanju. Po tragovima ispred kolibe Brazos je zaključio da je vodnik platio glavom bijeg Elene i Meksikanca. Otisak stopala noge Eva Stovalla uz Elenine potvrdio mu je da je Ev odjurio za Elenom. Pucnjevi iz revolvera pak koje je maloprije čuo s južnog ulaza u kanjon značili su da je Lacekyja, koji je bio naoružan samo puškom, netko napao i najvjerojatnije ubio. A taj netko možda nije došao sam.

Brazos je tiho ospovao. Pogleda je u kutu kolibe bisage koje su bile pune zlatnika i srebrnjaka. Na trenutak ga je obuzela želja da ih uzme i nestane s njima u šumi, ali to bi bilo kao da vuče živog jaguara za rep. Birch je bio mrtav. Laceky je najvjerojatnije također bio mr-

tav. Ostao je još samo Ev, negdje u noći, za petama Eleni i Meksikancu.

Čim se smračilo te večeri, Brazos je u daljini sa svoje promatračnice nad sjevernim ulazom u kanjon vidio dvije sićušne logorske vatrice, jednu na istoku, drugu na zapadu. Možda su kauboji? Možda su neki putnici, a najvjerojatnije vojne patrola koje ih okružuju, ili šerif s potjerom.

Brazos nije poznavao te krajeve. A čovjek ne može jesti zlato i piti srebro.

Međutim, dobro ih je poznavala Elena i ona mu je stoga ostala jedina nada. Ako je uspije spasiti od Eva, mogao bi je nagovoriti da ga odvede odatle ili da ga spasi od vješala.

Usta su mu se osušila, a dlanovi oznojili. Morao je po svaku cijenu naći Elenu prije nego što je uhvati Ev, i zatim je čuvati da joj se ne dogodi neko zlo. Možda će morati i potegnuti oružje na Eva ... ako mu se uspije prikrati s leđa, dakako.

Brazos nije ni pipnuo bisage pune novca. Više mu oni nisu bili važni. Okrenuo se na peti i otrčao u noć.

XI

Kroz grmlje je Elena promatrala vrhunce visokih gora uz zapadnu stranu kanjona koje je zlatilo jutarnje sunce.

Zora joj je donijela odahnuće i strah.

Prvih nekoliko stotina metara nakon bijega iz kolibe Don Corrizo se više brinuo oko toga da što dalje odmaknu nego da što bolje prikriju tragove. Zatim su se služili svim mogućim smi-

calicama koje su im pale na um da se što bolje sakriju. No Elena je znala da im to sve ne vrijedi mnogo.

Sakrila se kako je najbolje znala i umjela na malenom proplanku usred guštika šikare. Ostati tamo, međutim, značilo je da će ih na kraju Stovali ipak pronaći, slijedeći njihove tragove.

Da je bila sama, Elena bi već bila onkraj sjevernog ruba kanjona. Pustinja, doduše, nije bila isto što i prostrti stol, ali u njoj su mogli preživjeti oni koji su je dobro poznavali. Na pješčenje se bila navikla još dok je bila zatočenica Apaša. Mogla je, ako nije bilo druge, propješčiti i cijeli put do Santa Fea.

Don Corrizo nije bio te sreće.

Njega su već boljele noge i bio je iscrpljen trčanjem iz kolibe. Trudio se, doduše bezuspješno, da od nje sakrije kako sve jače šepa. K tome, pomislila je uz kiseo smijeh, njegov mu ponos ne bi dopustio da se hrani gušterima i balavim puževima, te da siše biljke kako bi utažio žeđ. Donu Corrizu su bili potrebni konji i oružje da bi mogao preživjeti u pustinji.

Obećala mu je da će ga čekati na proplanku i čekala ga je strpljivo.

Nestao je bio u guštiku dva sata prije svanuća, a njegova odsutnost samo je udvostručila njezine bojazni. Svaki šušanj u grmlju mogli su biti koraci Don Corriza pri povratku, ali i koraci lukavog razbojnika Stovala.

Divila se Don Corrizovoj hrabrosti, ali u njegovo se rasudi-

vanje nije mogla pouzdati. Stiskala je u šaci jedino oružje koje je mogla tamo naći, dugu kvrgavu granu koja će joj poslužiti kao toljaga za obranu, i strpljivo je i dalje čekala.

Kad se sunce popelo na nebo i obasjalo usjek kanjona, začula je šuštanje lišća iza sebe. Upravo kad se htjela okrenuti, snažna ju je ruka pograbila za ramena i potegnula. Toljaga joj je ispala iz ruke. Elena je pala na leđa i raskolačenim se očima zapiljila u par blijedih očiju iznad oštra nosa.

— Gle, koga sam našao!

Čizma ju je snažno pritisla kad se htjela pridići. Toljaga je ležala na zemlji. Nije je mogla dohvatiti.

— Loše si društvo izabrala, droljo. Onaj tvoj Meksikanac ostavio je za sobom tragove kao krdo volova. Lako sam ga našao. Tragovi su me doveli ravno ovamo k tebi — podrugljivo se cerekao Stovall.

— Don Corrizo! — šanula je Elena jedva dišući pod teškom čizmetinom. Razbojnik joj se odvratio smijuljio, pokazujući joj svoje oštre očnjake poput lisice koja režeći kesi zube na svoju žrtvu prije nego što će je napasti.

Stovall posegne za nožem u koricama.

— Taj tvoj naduvenko nam više neće smetati — rekao je Stovall i podigao nogu, vukući ženu za košulju. Ustobočio se raskrečenih nogu ispred Elene.

— A sad — reče Stovall — da završimo ...

Riječi su mu zapele u grlu. Jauknuo je kad ga je Elena

udarila nogom. Promašila je i dohvatila ga koljenomu bedro. Udarac je odbacio Stovalla za pola koraka. Elena se brže-bolje sagnula. Dohvatila je svoju toljagu sa zemlje i držeći je objema rukama snažno njome zamahnula na razbojnika.

Ali nije bila dovoljno brza.

Stovall se hitro sagnuo i udario je šakom u želudac. Elena se presavila posrnula i osjetila da pada, a zatim je dobila udarac po glavi.

Poslije toga utonula je u mrak.

* * *

Da nije imao crvenu svježu mrlju ispod desne lopatice, Meksikanac bi se doimao kao da spava izvaljen preko plosnate stijene. Logan Kincaid je na prvi pogled vidio da će to biti san iz kojega se Don Corrizo nikad više neće probuditi.

Nekoliko trenutaka buljio je u tragove šiljatih čizama koji su se podudarali s mnogo širim otiscima stopala Don Corriza, za koji su dolazili iz smjera gdje je Meksikanac ostavio Elenu da ga čeka.

Pretražio je Meksikanca. Don Corrizo nije uza se imao oružja. Po toplini njegova tijela Kincaid je zaključio da je Meksikanac izdahnuo koji minutu prije njegova dolaska.

Kako se naglo uspravio, Kincaidu se od umora i rane zamaglilo pred očima. Kad mu se vid razbistrio, pomisli Kincaid toliko je godina prošlo koliko je kilometara prevalio da bi se napokon našao blizu čovjeka koga tako grozničavo traži.

— Jednom si mi oduzeo najmilije biće, naredniče Stoneru. Nećeš mi to učiniti još jedanput jer ću te ugušiti svojim rukama — reče Kincaid a da uopće nije bio svjestan da govori glasno.

Čovjek s nadimkom Skorpion nije se više nijedanput ogledao prema zaklanom Meksikancu ispruženom na stijenama već je zagrabilo odlučnim koracima za tragovima u guštiku.

* * *

Alu Peeleru se činilo da već korača cijelu vječnost. Od kopanja zemlje, koje je potrajalo satima, dlanovi su mu bili puni krvavih žuljeva. Kad je iskopao ranjenu nogu ispod uginuloga konja, duga puška remingtonka, koju je uzeo od Lacekyja, poslužila mu je kao štaka.

Zagledao se u prevlaku na stijenama od gromadna kamena ispred sebe, jer se preko nje namjeravao spustiti prema pastirskoj kolibi u kanjonu. Bez konja, šepav, izmožden, gladan i žedan zaputio se, prema svom računu, protiv barem trojice razbojnika koji će ga ubiti bez ikakve opomene čim ga spaze. Samo bezvezna budala, ili stari poput mazge tvrdoglavi šerif, mogao se upustiti u takav vratolomni pothvat. Ali posao je valjalo završiti ili poginuti, jer je stari, luckasti, mušičavi i vražji šerif za to i bio plaćen.

— Kamo ćeš, Ale?

Hrapav glas iza stijene ispred Peelera grdno ga je uplašio. Već je bio napola izvukao kolt iz korica prije nego što je prepoznao glas i razvukao usne u širok osmijeh.

— Turkey! Naybors Turkey!

— Glavom! — Pogrbljen, sjedokosi, mršavi dugonja u poodmaklim godinama pokazao se iza stijene.

— Koga vruga ti tražiš ovdje, Nayborse? — začudio se šerif Al Peeler.

Turkey Naybors slegne mršavim ramenima.

— Dojadile su mi zadjevice s onom mojom starom babom, pa kako nisam imao pametnijeg posla, podoh sam da uhvatim onu propalicu Stovalla kao neki nadobudni mladac željan slave. Čuo sam pucnjavu. A ti izgledaš užasno, Ale. Jesi li ranjen?

Al Peeler potrese glavom.

— Vidim, sve ih je manje. Onaj vol što su ga zvali Birch i crni narednik leže mrtvi dolje u kolibi — reče Naybors, pa kimne glavom prema dugačkoj pušci koja je šerifu Peeleru služila umjesto štake — a poznajem i tu pušku. Ili te je pratila grdna sreća, ili je Laceky postao prestar za taj posao.

— Nije bio dovoljno oprezan — odvrati mu Peeler, sjedeći na kamenu i trljajući bolno koljeno. — Kako si pogodio gdje ćeš ih naći? — upita Nayborsa.

— Nema druge kolibe u ovim krajevima, pa sam slutio da su se Stovall i njegovi ljudi sklonili u nju. Nego, hoćeš li ti meni kazati što se to dogodilo ili ću ja i dalje morati nagađati.

Peeler ispriповijeda sve što se dogodilo u pustinji otkako je Stovall napao Elenina kola, a Naybors nije bio čovjek kome bi trebali i crteži u prašini da shvati što mu Peeler govori. Zakimao je zamišljeno čim je Peeler zamuknuo.

– Djevojka je još živa, ili barem je bila prije jednog sata. Vidio sam Meksikanca kad je izašao iz šikare. Činilo mi se kao da nešto traži, pa sam se začudio – reče Naybors, a sijede mu se obrve skupiše pod obodom starog šešira. – Sve mi govori da su Stovallu ostala još dva čovjeka. Naišao sam jutros na tragove. Netko je noćas prešao bujicu i spavao je u grmlju. Ostavio je za sobom krvav trag. Jesi li ti, možda, doveo pomoć, Ale?

– Možda je došla sama. I ja to ne bih nazvao nekom pomoći. Jesi li ti ikad čuo za Skorpiona?

Nayborsu se usne skupiše i tiho je zazviždao.

– Vidio sam ga nekoliko puta, Ale. A koga bi vruga on tražio ovdje? – začudio se Naybors.

– Stovalla. Ili Stonera, kako ti drago. I onu ženu. Doduše, ne zbog istih pobuda – protumači mu Peeler.

Naybors duboko uzdahne.

– Možda izvučemo odavde još i živu glavu. Ti si satjerao nekoliko rakuna u rupu. Hajdemo, Ale, da ih odande istjeramo.

Naybors je potom ustao s puškom u ruci.

* * *

Privučen glasovima, Brazos se tiho kao mačka privlačio proplanku u šikarju. Prepoznao je najprije Evov glas, a zatim i Elenin. Ev je držao Elenu, ženu koja je jedina mogla Brazosa izbaviti iz te zemlje bogu iza leđa.

Brazos obriše znoj s dlanova u nogavicu traperica, izvuče kolt i pokuša što tiše nategnuti

okidač. Zastao je i kroz otvor u granju ugledao proplančić. Zapiljio se u Eva u trenutku kad je on potezao Elenu na noge i stao je pljuskati. Brazosu se učinilo da se nešto pomaknulo u šikari uz proplanak, njemu nasuprot, ali nije imao vremena da se još i time bavi. Imao je prečeg posla.

Pošao je prema ovcem otvoru u šikari. Oprezno je vukao noge po zemlji da slučajno ne bi stao na neku suhu grančicu i odao se. Poslije nekoliko koraka više nije čuo kako pljuske pljušte po Eleninim obrazima. Tišina je, međutim, bila zlokobnija od buke. Skutrio se iza gustoga grmlja. Čuo je zatim zvuk trganja tkanine kad je Stovall oborio Elenu na zemlju i stao s nje trgati plavo-bijelu košulju.

Stovall se uspravio, zureći izazovno dolje u ženu dok je rukom izvlačio nož iz korica.

– Sad ću, boga mi, iz tebe, droljetino, iščupati svu tvoju podlost...

Brazos je podigao teški kolt i od uzbuđenosti potegnuo okidač prije nego što je propisno naciljao u Stovalla.

No nije opazio ruku iznad svoje. Udarila ga je po zglobu ruke u istom času kad je kolt opalio. Cijev se okrenula u nebo.

Brazos je znao da je promašio. Vidio je kad je s propalnka iz cijevi revolvera u nj sunula plavičasta vatra koja ga je dohvatila u trbuh i odbacila u grmlje. Pokušao je još jedanput podignuti ruku s koltom. Učinila mu se teška kao da je od kamena. Zatim mu je kolt ispao iz ruke. U glavi mu se zavrtjelo.

Dok se rušio na zemlju, netko je pokraj njega iz guštika jurnuo na proplančić.

Sraz Logana Kincaida i Stovalla odbacio je razbojnika preko Elene. Pao je licem u prašinu, a revolver mu se otkotrljao iz ruke.

Stovall oslobodi jednu nogu i udari Kincaida pod oko. Kincaid je očajnički pokušavao uhvatiti Stovallovu nogu, ali neprekidno mu je izmicala, dok ga peta čizme nije tresnula u ranjeno rame. Kincaid je zastejnjaio i od boli ispustio razbojnika. Stovall se uspravio. Posegnuo je hitro za oružjem, i Kincaida zabljesne odsjaj glatke kovine. Stovall je držao u ruci oštar tanki i dugi bodež. Podigao se na prste i sagnuo, zauzevši položaj za borbu.

Kincaid se odvaljao u stranu i ustao, ne obazirući se na žarku bol u ramenu. Zagledao se u blijede oči razbojnika, a grč dugogodišnje mržnje stisnuo mu je grlo.

Stovall navali, zamahnuvši nožem prema Kincaidovu trbuhu. Kincaid odskoči korak natrag, pa dlanom lijeve ruke udari snažno po zglavku Stovallovu, te odbije nož od sebe.

— Tko ... si ti? — zadihano će Stovall.

— Čut ćeš, naredniče Stoneru — odvrati mu Kincaid mirnim glasom kao da razgovara s nekim znancem o sutrašnjem vremenu — prije nego što te smoždim.

Blijede oči razbojnika suzile su se od nenadanog iznenađenja.

— Ti si već drugi koji me zove nared...

Rečenicu nije dovršio. Duboko je udahnuo i ponovo navalio, nadajući se da će Kincaida zaskočiti u razgovoru. Vršak noža poletio je prema Kincaidovu grlu. No umjesto da odskoči unatrag, Kincaid korakne naprijed i ponovo udari dlanom lijeve ruke Stovalla po zglavku. Udarac je odbacio oštricu noža u stranu, ali Stovall se povuče prije nego što ga je Kincaid dospio uhvatiti za ruku u kojoj je držao nož.

Iskosa Kincaid opazi da je Elena ustala i uzela Stovallov revolver sa zemlje.

— Ne, Elena! Pusti ga meni! Ne pucaj!

Trenutačna nepažnja gotovo je stajala života Logana Kincaida. Nož je bljesnuo prema Kincaidovu vratu. Kincaid podigne ruku da odbije udarac i nož ga zapara po nadlaktici. Čizmom je svom snagom udario Stovalla u koljeno. Čašica koljena prsla je od udarca. Stovall krikne i stane posrtati. No Kincaid mu nije dopustio da padne. Zgrabio ga za zglavak ruke u kojoj je držao nož, svinuo je i okrenuo nož unatrag u Stovallov trbuh. Zglavak pukne kao suha grana i nož pade na zemlju.

Kincaid pusti Stovallovu ruku i snažno ga šakom udari posred lica, a koljenom među noge. Stovall razjapi usta da uhvati zraka, a oči mu se zastakliše od užasne boli dok ga je Kincaid držao za ovratnik košulje da ne padne.

Unio se u lice razbojniku. Gledao je ravno u blijede razbojnikove oči, čekajući da se Stovallu razbistri vid.

— Sad ću te podsjetiti, naredniče Stoneru, gdje smo se već srela. Davno je to bilo, šezdeset i treće, Bristoe Station. U malenoj farmerskoj kući, gdje si ustrijelio čovjeka i sa svojim koljačima silovao moju ženu i ubio je na zvjerski način.

— Mi smo... pokoravali smo se naredbi. Nismo mi htjeli... učiniti zla nikome. Momci su bili pijani. Bila je to zabuna... mucao je Stovall raskolačenih bljedih očiju.

— Koliko si ti otada počinio takvih zabuna? — siktao je na nj Kincaid kroz stisnute zube.

— Nitko tebi nije bio naredio da zvjerski ubijaš nedužne ljude, naredniče Stoneru. Moja je žena bila trudna. Ubio si mi ženu i dijete i sad ćeš to platiti kao što su već platili tvoji vojnici iz čete C pensilvanijskih strijelaca.

Kincaidovi su se prsti svijali sve čvršće i čvršće oko Stovallova vrata, a plamičak paničnog straha treperio je u razbojnikovim očima koje su se sve više i više širile.

— Sad će i ona moći počivati u miru, a ti ćeš se ponovo sastati sa svojom četom C u paklu.

I Stovallu puče vrat.

Kincaid ništa nije čuo, a ni osjetio kad je razbojnikovo tijelo klonulo.

— Mrtav je, Logane.

Učinilo mu se da Elenin glas dopire do njega iz velike daljine. Osjetio je njezinu ruku na ramenu. Odgurnuo je mrtvog Stovalla od sebe.

— Gotovo je, Logane — šapnula mu je u uho Elena. — Svi su sad mrtvi. S njime možeš za-

kopati i svoj popis i svoju prošlost.

— Ne miči se, Kincaidu!

Strogo je zagrmio glas preko proplanka. Čovjek kojem je glas pripadao imao je zvijezdu na prsima i držao je teški kolt upečen ravno u Loganova prsa.

XII

Loganu Kincaidu ostalo je još toliko snage da ostane stajati samo naslonjen na Elenu koja ga je podržavala i da tupo pilji u crnu rupu cijevi šerifova kolta.

Nebesa, proletjelo mu je glavom, malo je manjkalo da se osvetim svima iz Stonerove čete prije nego što mene dohvati zakon. Morao je, međutim, sam sebi priznati da se uvijek bojao da će tako i završiti, obješen ili ustrijeljen, ali da će ga upecati u takvu stanju neki stari šerif, to mu nikad nije padalo na um.

Otvorio je usta kao da želi nešto kazati, ali Elena mu je stavila prst na njih.

— Šerife Peeleru — Elena će gotovo vedrim glasom — drago mi je što vas vidim živoga i zdravog. Bojala sam se da niste zaglavili negdje u pustinji. — Zatim je dodala zabrinutim glasom: — Ali vi ste ranjeni, šerife!

— I ja sam to uočio. — Glas mu je bio pomalo ironičan, ali spokojan, a oči su mu pozorno počivale na Kincaidu. — A vi, gospodo? Kako ste vi prošli?

— Ja sam dobro, zahvaljujući mom prijatelju ovdje. — Rasparanom je košuljom pokušavala sakriti gole grudi što je bolje mogla. — Možda mi je ponos povrijeđen, ali na sreću, ništa

drugo... čarobno mu se nasmi-
ješila, pa dodala: Oprostite, go-
tovo sam zaboravila da vam
predstavim svog prijatelja... –
tu je malo zastala – Kirka No-
lana iz El Pasa.

Kincaid osjeti da mu je Elena
položila ruku na rame.

– Sjedi, Kirke. Nemoj ustajati
– posjela je Kincaida na zem-
lju, pa se obratila Peeleru: –
Kao što vidite, gospodine Peele-
ru, gospodin Nolan trpi užasne
bolove, a ja mu dugujem svoj ži-
vot. Da on nije ubio tog...tog
čovjeka – odmahнула je ru-
kom prema mrtvom Stovallu
na zemlji – taj bi me jamačno
silovao i ubio.

Zastala je da uhvati zraka.
Kincaid je očekivao da će vidje-
ti neku promjenu na licu šerifa
Peelera, ali uzalud. Okružni še-
rif Alvin Peeler bijaše iskusan i
pametna osoba. Njega je bilo
teško obmanuti.

– Ali ja ne poznajem vašeg
prijatelja, šerife – ponovo se
javila Elena i nasmiješila se sta-
rom Nayborsu.

Na taj je smiješak mršavi du-
gonja sijede kose i pogrbljenih
leđa izišao nasred proplanka.

– Turkey Naybors, gospodo.
Na vašu službu – reče joj Nay-
bors i vrhom cijevi stare šarpsi-
ce dotakne obod svoga klempa-
va šešira.

Stari dugonja zatim pogleda
Elenu, pa Kincaida, pa opet Ele-
nu i namigne joj.

– Zdravo, Nolane! – Nay-
bors će prijateljskim glasom. –
Nismo se već dugo vidjeli, boga
mi. Ima tome sigurno pet-šest
godina, zar ne?

Naybors se zatim okrene pre-
ma šerifu Alu Peeleru. – Slo-

bodno spremi svoj kolt, Ale. Ti
tražiš Kincaida, a uperio si ga
u pogrešnog čovjeka. To nije
Kincaid. Ja Kincaida poznajem
kao svoj džep.

Turkey Naybors je zatim pri-
šao mrtvom Stoneru i okrenuo
ga nogom na leđa.

– Nolane, čestitam ti! Nikad
ne bih ni pomislio da će Stovall
završiti slomljena vrata. Bio je
brz revolveraš, evo zato.

Al Peller se zagleda u Nay-
borsa.

– Je l' to točno što ti govoriš?
Turkey Naybors razočarano
uzdahne.

– K vragu, dabome da je toč-
no! Jesam li ja tebi ikad dosad
lagao?

Peeler kimne glavom i nera-
do spremi kolt u korice. Odše-
pao je do Elene i Kincaida, po-
štapajući se o pušku umjesto
štaka. Sagnuo se i raskopčao
Kincaidovu košulju.

– Teško ste ranjeni, Kin...
gospodine Nolane – ispravio
se u posljednji trenutak, a glas
mu se zatim spustio u šapat: –
Turkey Naybors će vam previti
ranu. Malo se već zagnojila, ali
nema toga što Naybors i dobar
odmor ne mogu izliječiti.

Kincaid je šutke kimnuo
potvrдно glavom.

– Hej, Ale! – povikao je Tur-
key Naybors iz šikare.

– Da, Turkey?

– Evo tvog Skorpiona –
Naybors je vrškom cijevi šarp-
sice pokazivao u gusto grmlje.
Zatim se sagnuo i izvukao mr-
tvog Brazosa iz šikare.

– Dobio ga je u trbuh. Vjero-
jatno je došao za Stovallom, ali
nije bio dovoljno brz za starog

Eva — rekao je Naybors, piljeći mu u lice. — Da, da, to je on. Znam ga dobro. Samo je smršavio otkad sam ga zadnji put vidio.

— Kad je to bilo, Turkey?

— I ne tako davno, i ne tako davno, Ale. A ti bi mogao, umjesto što zapitkuješ, otići i upaliti vatru gore na stijeni. Možda ona privuče vojnike. Meni se baš ne dâ pokapati mrtvace. Onaj čosati poručnik Kelly morao je već stići ovamo sa svojom patrolom.

Čim je Al Peeler othramao prema stijeni, Naybors je kleknuo uz Kincaida. Izvadio je iz džepa malenu vrećicu i stao mu čistiti ranu. Kincaid mu se zagleda u lice.

— Turkey, ne znam zašto si lagao, ali od danas sam tvoj veliki dužnik — tiho mu je rekao.

— Ništa ti meni ne duguješ. Naš zajednički prijatelj Turtle posla me da ti pomognem ako zatreba. On mi je sve objasnio i nije mi žao što su zločinci dobili ono što su i zaslužili, i onaj šerif Biggs i onaj pijanac pastor. I ne zavaravaj se. Stari Al sve zna, ali on ne mjeri uvijek pravdu prema onom što piše u zakonu.

— Ostao je još jedan. Jedan mi je izmaknuo. Crni vodnik Curtis — izusti Kincaid.

— I on je mrtav. Ubio ga je Stoner — javila se Elena koja je čučala uz Kincaida i pomagala Nayborsu oko Loganove rane.

— Ali on nije bio jedan od njih... doista nije. Dapače, on je htio spriječiti Stonera... — počela je Elena, a zatim je Kincaidu ispričovala sve što je znala i čula od Curtisa.

— I ja bih ubio nedužna čovjeka!

— Ti to nisi mogao znati — odvratila mu je Elena, a Kincaid opazi suze u njezinim očima. — Curtis je bio dobar i čestit čovjek — dodala je tužnim glasom.

Kincaid osjeti ubod u rame i okrene glavu. Naybors mu je vezao uzao na kraju svijetloplavoga konca.

— Šavove ostavi oko tjedan dana. Kad ih budeš izvlačio, potegni samo ovaj uzao.

— Ne izgleda baš lijepo.

— I ne može. Ostat će ti ožiljak kao da ti je stonoga preoralu rame. — Naybors zatim namigne Eleni. — Imat ćete, boga mi, što pričati svojoj djeci. O Skorpionu i starom Nayborsu koji zna i ranu sašiti. Dakako, oni neće znati o kome vi to zapravo pričate i...

— Hoće, znat će, Turkey. Samo, meni se čini da mi pravimo ražanj, a zec je još u šumi. Jer ja još nisam ni zaprosio Elenu — dometne Kincaid.

— To ti misliš — nasmiješeno će sretna Elena. — Doduše, nisi riječima, ali kome su još potrebne riječi?

— Onda, kad ćemo se uzeti?

— Čim se oporaviš i čim nađemo popa ili matičara, ili nekog propovjednika, ili vrača, ili poglavicu, ili pijanoga brodskog kapetana, ili vojnog kapelana, ili bilo koga drugoga. Ili možemo uopće zaboraviti obrede. List papira ne vjenčava muža i ženu.

Kincaid odmahne glavom tobože vrlo zabrinut.

— I ne! No vrijeme je da promijeniš svoje dugačko prezime u neko kraće.

Naybors, na koga su u tom trenutku zaboravili, zakašljuca i pročisti grlo.

— Ostavit ću vas sad same, ali pazite što radite. On je još slab. Ja idem pred vojnike. Kladim se da su gore pod hridi našli dva zalutala konja... krupnog vranca i žilavog dorata. Vrli konji. Dakako, Nolane, tome se i ne čudim. Ti si uvijek imao dobro oko za konje i, ako mi gospoda oprost, za žene.

* * *

Logan Kincaid zategnuo je uzde i zaustavio vranca uz sjeverni rub nad ulazom u kanjon Apaša. Žena na doratu zaustavila je svoga konja. Na konjima Stovalla i njegovih razbojnika nosili su sa sobom bisage natovarene novcem Elene i Dona Corriza.

Stajali su i šuteći dugo gledali dolje u kanjon.

Kincaida je iz misli prenuo nježan dodir na ruci.

Toplina i pouzdanje kao da su strujili s vrhova tih prstiju duboko u njegovo srce. Prošlo je već mnogo... premnogo vremena otkako je na sebi posljednji put osjetio nježan dodir ljubavi.

Nasmiješio joj se šuteći. Okrenuli su konje prema Santa Feu. Čim stignu, Elena će napisati pisma obiteljima Dona Corriza i Dona Lopeza, te obaviti poslove umjesto Dona Corriza. Kincaid je opazio da je Elena i dobar dio svog novca pretresla u bisage Dona Corriza i to mu je bilo drago.

Vrančeve su uši strignule naprijed prema stazi za Santa Fe. Prešli su oni već mnogo kilometara zajedno, on i ta žena pokraj njega na doratu, od apaškog tabora Dvoglava Orla do njezina ranča u Meksiku. I još će oni mnogo puta zajedno jahati, pa Kincaid nije imao razloga da se žuri.

Došlo mu je da zapjeva od sreće. K tome, uvijek je želio otići u Argentinu.

* * *

Dolje na dnu kanjona, okružni šerif Al Peeler gledao je za njima dok nisu zamaknuli iza brda. Okrenuo se zatim prema sijedom dugonji pokraj sebe.

— Turkey — reče Al Peeler — kad hoćeš ti možeš biti najveći lažljivac na Divljem zapadu. No priznajem ti, odabrao si dobro vrijeme da pokažeš tu svoju nadarenost. Mi obojica dobro znamo da onaj čovjek s Elenom nije nikakav Kirk Nolan i da ti i ja nismo pokopali Logana Kincaida.

— Opet ti s tim tvojim zanovijetanjima, Ale, kao neka stara zajedljiva baba — odvrati mu tobože zlovoljno Turkey Naybors i ispljune pod noge smeđu gvalju sažvakana duhana. — Sto bi ti htio od života, Ale? Stovallova družina je zbrisana s lica zemlje. Ako je koji još i ostao, tom će sigurno hijene uskoro oglodati kosti. Osim toga, svršeno je i sa Skorpionom. I njegovo je sunce zašlo. Vidiš, Ale — dalje će Turkey Naybors — s ovim što si ovdje učinio, postat ćeš najslavniji šerif u ovim krajevima. Možda čak dobiješ i povišicu. A onaj Kirk Nolan — Turkey

se nasmiješio vragolasto – odjahao je s jednom od najljepših ždrebica u cijeloj remudi. I još k tome bogatom. Ti ćeš se pak vratiti kući svojoj ženi Mary, koja, doduše, nije bogata, ali je jedna od najbrižnijih žena i najboljih kuharica što ih ja znam. A ja ću kući svojoj babe-tini, koja nije ni lijepa ni bogata i koja ne zna ni grah skuhati

kako bog zapovijeda, i koja ni za koga nije ništa osobito, osim za mene, staru budalu. Proklete li sreće!

Šerif Al Peeler pomirisao je jutarnji zrak i nasmiješio se svom starom prijatelju.

– Pravo govoriš, Turkey. Sve mi se čini da će danas biti prekrasan sunčan dan.

KRAJ

TRAG
SERIJA KRIMINALISTIČKIH BESTSELERA U DŽEPNOJ
KNJIZI!

Glasovita djela u dostupnim izdanjima svakog 13.
u mjesecu, na povećanom broju stranica!
»Vjesnikova« biblioteka TRAG opravdava književnu
vrijednost trivijalnog žanra krimića!

U PRIPREMI

John Lee:
KOBNA ŽENA

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 1872. – d, a za 6 mjeseci 936. – d. U cijenu je uračunat popust. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101 – 833 – 1216 »za Laso«.

Cijena za inozemstvo: DM 2,00, ASCH 10,00, SFRS 2,00 HFL 2,50. Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 36,00 SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00, SFRS 36,00, HFL 37,00, US\$ 15,00.

Uplata na devizni račun 30101 – 37 – 25730 – 3252051 kod – Zagrebačke banke Zagreb (za »LASO«).

Ekonomska propaganda: »Vjesnik«, Agencija za marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6.

Zadnja kolor stranica 40.000 d, c/b stranica 30.000 d.

Oslobodeno plaćanje poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7 – 1973. od 26.XI 1973.

PARTIZANI

STRIP-ALBUM »PARTIZANI«

120 stranica strip-serijala Julesa Radilovića o uzbudljivim akcijama naših partizana, strip koji se proslavio i u inozemstvu, možete kupiti u Zagrebu, na našem mjestu sitne prodaje (»VJESNIK«, Avenija bratstva i jedinstva 4) ili naručiti POŠTANSKOM UPUTNICOM na adresu: ŠALTER SITNE PRODAJE, »VJESNIK«, 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4. Poštanskom uputnicom uplatite 300 dinara, a na poledini uputnice napišite naslov izdanja. Uplaćuje se cijena izdanja bez poštarine.

IZVJEŠTAJ O UPLATI ZA POŠTANSKU STEDIONICU	KUPON ZA PRIMAOCA	POŠTANSKA UPUTNICA	POTVRDA O UPLATI
popunjava pošiljalac Uplaćeno: 300 Primalac: »VJESNIK« ŠALTER SITNE PRODAJE AVENIJA BRAT. I JED. 4. Pošta: 41000 ZAGREB	popunjava pošiljalac Posiljalac: PREZIME I IME ADRESA 300 Primalac: »VJESNIK« ŠALTER S. PRODAJE AVENIJA BRAT. I JED. 4. Pošta: 41000 ZAGREB	popunjava pošiljalac Posiljalac: PREZIME I IME ADRESA Isplati: 300 Primalac: »VJESNIK« - ŠALTER SITNE PRODAJE - AV. BRAT. I JED. 4. Pošta: 41000 ZAGREB	popunjava pošiljalac Uplaćeno: 300 Primalac: »VJESNIK« - ŠALTER SITNE PRODAJE AVENIJA BRAT. I JED. 4. Pošta: 41000 ZAGREB

Stamp: 120-PPS-PTT, Beograd

P-15

Saopćenja primaocu

Službene napomene

- obavijesten (datum)
- odbio prijem (datum)
- otputovao u

STRIP
ALBUM
»PARTIZANI«

Zig
uspješno

Broj
uspješno

Prijeto sam
— uputnički iznos (datum)

(potpis primaoca)

Zig
isplate

Broj
isplate

OPROZORENJE

Oznacite potpunu adresu primaoca
i pošiljaoca.
Uputnicu popunite tiskanim slovima
intom kemijskim olovkom ili pisacim
krijem.